

CREȘTINȚA

Revista de credință - Cincizecimea 2020
Anul XXVI - Nr. 1 (55)

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PENTRU EUROPA OCCIDENTALĂ ȘI MERIDIONALĂ •
PROTOPOPIATUL ELVEȚIEI • PUBLICAȚIA PAROHILOR « SF. IOAN-BOTEZĂTORUL » GENEVA
ȘI « TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI » LAUSANNE

CREDINȚA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit IOSIF
al Europei Occidentale și Meridionale

Adresa Redacției: Eglise Orthodoxe Roumaine, C.P. 6553, CH-1211 GENEVE-6. Tel.+41(0)227004918,

E-mail: biserica@gmail.com, www.biserica.ch

Responsabil de redacție: Părintele Adrian Diaconu

CUPRINSUL REVISTEI CREDINȚA – CINCIZECIMEA 2020

PROGRAMUL SLUJBELOR	În perioada de vară 2020.....	3
CUVÂNTUL ARHIPĂSTORULUI	Scrisoarea pastorală a Ips. Mitropolit Iosif.....	2
EDITORIAL	Bine ați venit în lumea de după.....	6
VIAȚA BISERICESCĂ ÎN		
TIMPUL PANDEMIEI	Înainte și după izolare.....	8
ÎN DUHUL SĂRBĂTORII	Duhul Sfânt și lucrarea lui în viața omului și a lumii.....	13
	Lucrarea Duhului în viața fiecărui neam.....	16
	Rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt.....	17
DEDICAȚIA ANULUI 2020	Hotărârea Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.....	22
	Desfigurarea interioară a omului.....	25
	Ce învățătură putem trage noi din această grea încercare?.....	27
ÎNTREBĂRILE TINERILOR	Nu reușesc să cred în Dumnezeu.....	29
	Care este scopul vieții ?.....	30
RUBRICA PĂRINȚILOR	Lăsați copiii să vină la mine.....	32
RUBRIQUE LITURGIQUE	Réponse aux questions des fidèles.....	38
ANIVERSĂRI	25 de ani de la primul număr al publicației Credința.....	40
	25 de ani de la inaugurarea Capelei Ortodoxe din Lausanne.....	42
	25 de ani (1995 – 2020).....	46
CHEMAREA ORTODOXIEI	Cum am devenit eu ortodox.....	47
L'ORTHODOXIE SUISSE	Les saints orthodoxes de la terre d'Helvetie.....	49

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale !”

Contul poștal al Parohiei din Geneva (Grand-Lancy): 17-355499-7 ;

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7/CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse « St-Jean-Baptiste » de Genève.

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne: 15715.34 ;

IBAN : CH158041 4000001571534/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Contul de construcție a noii biserici românești din Lausanne: 15715.60 ;

IBAN : CH898041 4000001571560/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

**Binecuvântat ești, Hristoase, Dumnezeu nostru, Cea ce preaînțelepți pe pescari ai arătat,
trimițându-le lor Duhul Sfânt și printr-înșii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, mărire ție.**

PROGRAMUL SLUJBELOR LA BISERICA DIN LAUSANNE ÎN PERIOADA DE VARĂ 2020

LUNA IUNIE :

- Sâmbătă 6 iun. 10h00** Sf. Liturghie urmată de **slujba Parastasului (Sâmbăta Morților de vară);**
Duminică 7 iun. 10h00 Sf. Liturghie (Pogorârea Duhului Sfânt – Duminica Cincizecimii) ;
Sâmbătă 13 iun. 10h00 Sf. Liturghie (Odovania Praznicului Cincizecimii) ;
Duminică 14 iun. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 1-a după Rusalii – a Tuturor Sfinților) ;
Luni 15 iun. – Duminică 28 iun. (inclusiv) : Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel
Sâmbătă 20 iun. 10h00 Sf. Liturghie urmată de un program de spovedanie ;
Duminică 21 iun. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 2-a după Rusalii – a Sfinților Români /
 hramul bisericii din Lausanne și slujba Nașterii Sfântului Pr. Ioan Botezătorul – Sânzienele -
 Drăgaica);
Sâmbătă 27 iun. 10h00 Sf. Liturghie urmată de un program de spovedanie ;
Duminică 28 iun. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 3-a după Rusalii și Sfinții Apostoli Petru și Pavel);

LUNA IULIE :

- Duminică 5 iul. 10h00** Sf. Liturghie (Duminica 4-a după Rusalii – Vindecarea slugii sutașului) ;
Duminică 12 iul. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 5-a după Rusalii – Vindecarea demonizaților) ;
Duminică 19 iul. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 6-a după Rusalii și Sf. Prooroc Ilie Tezvitianul) ;
Duminică 26 iul. (vacanță) - NU SE OFICIAZĂ.

LUNA AUGUST :

- Vineri 31 iulie – Vineri 14 august (inclusiv) : Postul Adormirii Maicii Domnului*
Duminică 2 aug. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 8-a după Rusalii – Înmulțirea Pâinilor) ;
Duminică 9 aug. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 9-a după Rusalii și Schimbarea la Față) ;
Vineri 14 aug. 18h00 Prohodul Maicii Domnului și Program de spovedit ;
Sâmbătă 15 aug. 10h00 Sf. Liturghie (Adormirea Maicii Domnului);
Duminică 16 aug. Slujba se oficiază la biserica din Geneva (Grand-Lancy), orele 10:00 – 12:00;
Duminică 23 aug. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 11-a după Rusalii – Pilda datornicului nemilostiv);
Duminică 30 aug. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 12-a și Tăierea capului Sf. Pr. Ioan-Botezătorul);

PROGRAMUL SLUJBELOR LA BISERICA DIN GENEVA (GRAND-LANCY) ÎN PERIOADA DE VARĂ 2020

LUNA IUNIE :

- Sâmbătă 6 iun. 18h30** Program de spovedit (cei interesați sunt rugați să se anunțe prin mesaj);
Duminică 7 iun. 10h00 Sf. Liturghie (Pogorârea Duhului Sfânt – Duminica Cincizecimii
 urmată de slujba Parastasului ptr. Sâmbăta Morților de vară);
Luni 15 iun. – Duminică 28 iun. (inclusiv) : Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel
Sâmbătă 20 iun. 18h30 Program de spovedit (cei interesați sunt rugați să se anunțe prin mesaj);
Duminică 21 iun. 10h00 Sf. Liturghie (Duminica 2-a după Rusalii – a Sfinților Români -
 și slujba Nașterii Sfântului Pr. Ioan Botezătorul – Sânzienele - Drăgaica);

LUNA IULIE :

- Duminică 5 iul. 10h00** Sf. Liturghie (Duminica 4-a după Rusalii și Sfinții Apostoli Petru și Pavel) ;
Duminică 19 iul. (vacanță) - NU SE OFICIAZĂ.

LUNA AUGUST :

- Vineri 31 iulie – Vineri 14 august (inclusiv) : Postul Adormirii Maicii Domnului*
Duminică 2 aug. (vacanță) - NU SE OFICIAZĂ.
Sâmbătă 15 aug. 18h30 Program de spovedit (cei interesați sunt rugați să se anunțe prin mesaj);
Duminică 16 aug. 10h00 Sf. Liturghie (Adormirea Maicii Domnului).

CUVÂNTUL ARHIPĂSTORULUI NOSTRU

Scrisoare pastorală a Sinodului Mitropolitan al MOREOM la luminosul Praznic al Pogorârii Duhului Sfânt - 2020

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8, 12 – Evanghelia de la Praznicul Rusaliilor)

Preacucernice Părinte, Iubiți credincioși,

Astăzi sărbătorim Pogorârea Duhului Sfânt și întemeierea Bisericii, la Ierusalim. Duhul Sfânt, „care de la Tatăl purcede” (Ioan 15, 26), Cel unul din Sfânta Treime, este trimis, după Înălțarea la cer a Mântuitorului Hristos, peste Sfinții Apostoli, dând naștere astfel adunării celor care au iubit arătarea lui Dumnezeu Întrupat, adică Bisericii.

Duhul Sfânt aduce mângâiere sufletelor rănite de păcat și de durere, de descurajare și de cădere, El cercetează și vindecă neputințele noastre. El este Cel Care, la începuturi, a dat viață lumii, Care a fost trimis în lume pentru a înnoi în fiecare persoană chipul Lui Hristos cel Înviat, să ștămpere sufletele însetate de iubire și de Viață. În Biserică se pune temelia acestei înnoiri, prin Sfintele Taine ale Botezului, Mirungerii și Împărtășaniei.

Astfel, prin lucrarea harului Duhului Sfânt, fiecare dintre cei botezați devine „templu” (lăcaș) al Preasfintei Treimi, purtător al harului și al iubirii dumnezeiești. Peste el se revărsă darurilor cele neprețuite ale Sfântului Duh: „iubirea, bucuria, pacea, îndelungarăbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea și înfrânarea poftelor.” (Gal. 5, 22-23).

Iubiți credincioși,

Perioada în care ne aflăm este una deosebită. Liniștea de care a fost cuprinsă, pentru aproape trei luni, lumea în care trăim, ne-a redeschis calea către firescul liniștii sufletești în care ar fi normal să petrecem în toate zilele. Ne-a dat prilejul de a ne întâlni din nou cu Hristos Cel pe Care de multe ori Îl uităm, Îl ignorăm, Îl punem între parantezele vieții și ale rutinei cotidiene. Cu Cel pe Care, doar atunci când vine criza – momentul adevărului –, Îl căutăm, căci știe să vindece desăvârșit rănilor noastre.

Știe să vindece inimile rănite, sufletele robite și familiile dezbinat; știe să aducă pace; știe să aducă liniște; știe să rezidească tot ce a fost dărâmat; să vindece pe cel bolnav, să-l ridice pe cel căzut, să tămăduiască ce este de netămăduit; să ierte ce este de neiertat, să îndrepte cele de neîndreptat

și, mai ales, să rezidească chipul lui Dumnezeu în om, prin harul Duhului Sfânt, ce se înnoiește în noi astăzi.

Cu ajutorul Domnului, bisericile noastre au început să se redeschidă, putem din nou primi hrana cea Vie, Sfântul Trup și Scumpul Sânge ale Domnului, adevăratul leac al nemuririi, de care am fost văduviți mai bine de două luni de zile; să luăm însă aminte să nu închidem „bisericele” pe care mila lui Dumnezeu le-a redeschis în inimile și în casele noastre, în această perioadă.

Să nu uităm ce am învățat în ultimele luni: compătimirea, dăruirea de sine, iubirea, nădejdea, credința, înțelegerea, și mai ales, iertarea. Am învățat că mai există o altă lume în spatele ușilor

caselor noastre! Când acestea s-au închis, sufletele și inimile noastre s-au deschis și au început să caute către cer.

Iubiți credincioși,

În vremea pandemiei, Biserica nu a intrat în carantină duhovnicească, ci a rămas mereu aproape de cei aflați în suferință, prin ajutoare concrete în alimente, medicamente, produse de primă necesitate și bani. Mulți dintre frațiiile voastre ați susținut și susțineți în continuare numeroasele proiecte sociale în desfășurare, fapt pentru care vă suntem recunoscători și îl rugăm pe Mântuitorul Hristos să vă binecuvinteze!

După cum bine știți, în fiecare an, la praznicul Rusaliilor, se organizează o Colectă în sprijinirea lucrării pastoral-misionare și sociale pe care o desfășoară Centrul Mitropolitan de la Paris.

Suntem conștienți că treceți cu toții prin momente de strâmtorare materială în contextul crizei actuale, însă suntem tot așa de conștienți că grija pentru cei care au avut de suferit mai mult decât noi nu o neglijați. De aceea apelăm la bunăvoința dumneavoa-

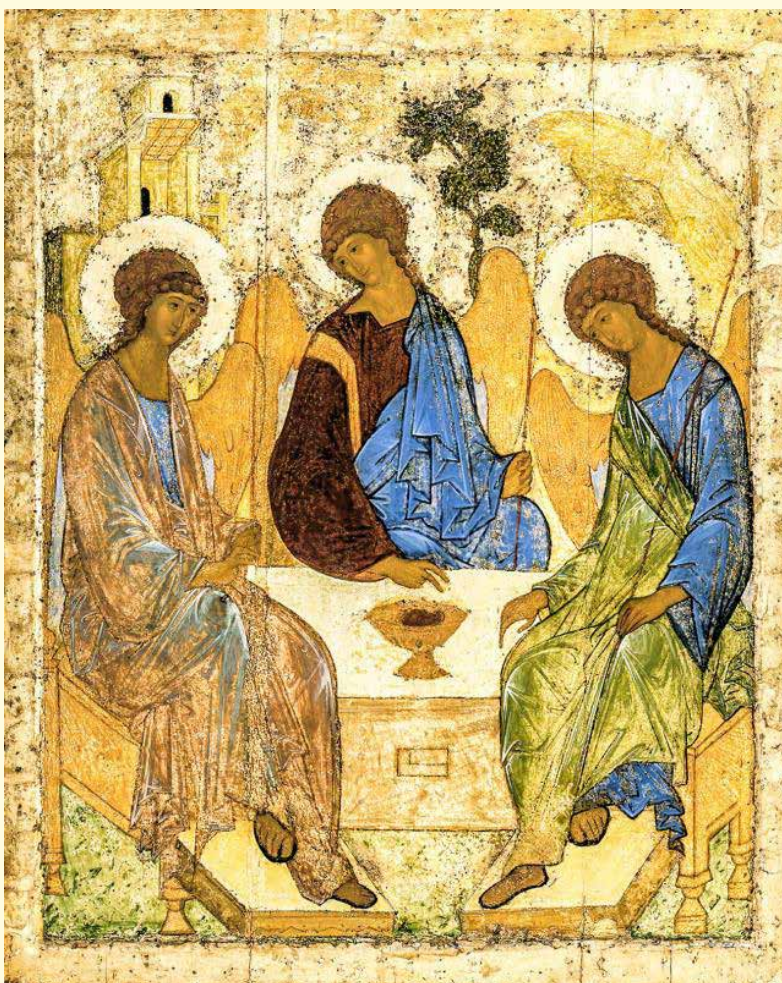
stră și vă adresăm și acum rugămintea de a sprijini misiunea Bisericii noastre, fiecare după posibilitățile sale, știind că „cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său” (I Ioan 4, 21).

Astfel, putem contribui și noi la mângâierea și ajutorarea celor mai lipsiți decât noi, a celor aflați în suferință, de multe ori la limita subzistenței, săvârșind un lucru bineplăcut lui Dumnezeu la slăvitul Praznic al Pogorârii Duhului Sfânt. „Să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci și cu fapta și cu adevărul.” (I Ioan, 3, 18).

Să mulțumim lui Dumnezeu, Cel în Treime lăudat, mai cu seamă astăzi, când se prăznuiește Pogorârea Sfântului Duh, pentru toate darurile Sale, revărsate în Biserică, rugându-L să ne facă parte tuturor de înnoirea harului Său în inimile noastre. Lui fie slava în vecii vecilor. Amin!

Ai voștri ierarhi și păstori și de tot binele cel spre mântuire doritori,

† **Mitropolitul IOSIF,**
Președintele Sinodul Mitropolitan al MOREOM
Paris 7 iunie 2020.

*Icoana Sfintei Treimi, realizată de Andrei Rubliov în anul 1410
Avraam primește vizita Celor Trei Îngeri - Sfânta Treime - la stejarul Mamvri (Facerea, Cap. 18)*

EDITORIAL

BINE AȚI VENIT ÎN LUMEA DE DUPĂ !

În „Glossa” lui Eminescu citim: „Vreme trece, vreme vine, / Toate-s vechi și nouă-s toate ; / Ce erăușiceebine/Tuîntrebășisocoate;/Nu sperașinuaiteamă/Ceevalcavalultrece/ De te-ndemnă, de te cheamă / Tu rămâi la toate rece”. Aceasta este vremea pe care o trăim noi astăzi „Ce e val, ca valul trece”, și pe care o percepem – așa cum este caracterizată și de poezia marelui nostru poet național - ca o „civilizație a spectacolului” ; un spectacol care ne însoțește chiar și în această incertă trecere de la „co-vid la co-vivre” !

Nimic nu s-a schimbat, dar totul s-a schimbat.

Chiar și formatul și modul de prezentare al acestui **număr aniversar** al publicației noastre. Nu-l mai primiți tipărit într-o broșură, așa cum v-am obișnuit de 25 de ani – de la prima apariție a publicației parohiale CREDINȚA, Sfintele Paști 1995, – ci în format electronic, și aceasta din motive lesne de înțeles.

Nu l-ați primit înainte de sărbătoarea Sfintelor Paști, ca de obicei, întrucât l-am amânat și pentru așteptarea acestor noi măsuri de relaxare a restricțiilor din ultimele două luni și jumătate, în așa fel încât să vă putem transmite un program clar al serviciilor de cult în incinta bisericii și în prezența credincioșilor. Acum avem posibilitatea să facem acest lucru și, iată, prin acest număr aniversar al publicației noastre parohiale vă anunțăm că, însfârșit, ne putem regăsi la slujbele comune ale bisericii noastre, conform programului obișnuit, la biserica din Lausanne începând cu sărbătoarea Înălțării Domnului, iar la cea din Geneva (Gd-Lancy) începând cu Duminica Cincizecimii.

Este adevărat că nu ne vom reîntâlni ca mai înainte, ci într-un număr mult mai restrâns de persoane (maximum 20), atât cât permite spațiul bisericii noastre în condițiile restricției de păstrare a unei distanței sanitare de 2 metri între participanții la sfânta slujbă.

Iată, după două luni și jumătate, regăsim o biserică distanțată care încearcă însă să reînvețe să se facă cât mai apropiată!

Acest număr al publicației noastre se axează, pe de o parte, pe prezentarea modului în care am încercat

să depășim această perioadă de izolare, prin continuarea activităților noastre liturgice, catehetice și pastorale de la distanță, precum și tot ceea ce este legat, la nivel spiritual și comunitar, de această pandemie fără precedent.

Pe de altă parte vom prezenta câteva articole privind marea sărbătoare a Pogorârii Duhului Sfânt, pe care Biserica Ortodoxă o prăznuiește în acest zile, precum și alte articole interesante pe care sperăm să le apreciați. Vom evoca totodată și câteva momente aniversare ale comunităților noastre din acest an.

Nimic nu s-a schimbat, dar totul s-a schimbat - și este în curs de schimbare - în viața noastră și a lumii, din toate punctele de vedere. O schimbare în sensul unei treziri a conștiinței personale și colective era mai mult decât necesară, pentru regăsirea făgașului firesc al vieții, al lumii, al societății și mai ales al omului, dar nu credeam ca ea să vină atât de brusc, într-un mod inedit și intempestiv.

Așa se face că această „lume de după” constituie, în primul rând, un vid sufletesc cauzat de multe și importante pierderi, de pierderea celor dragi, de doliu, de instabilitate, de nesiguranța zilei de mâine, de frica de boală, de teama de moarte ș.a. S-au pierdut multe și se vor mai pierde încă, dar mai grav este că noi ne-am pierdut între timp, cu toții, reperele.

Totul pare a fi la fel: școlile și bisericile s-au redeschis, locurile de muncă, magazinele, parcurile și restaurantele deasemenea, familiile se vor reuni, ieșirile în grupuri se vor relua, ***dar***, cu toate acestea ***nimic nu mai este la fel:*** nu mai avem siguranța sănătății și a vieții noastre și nici stabilitatea societății și a lumii în care trăim.

Cum să înțelegem toate acestea? Cum să trăim în acest necunoscut? În primul rând cred că ar trebui să conștientizăm cauzele pierderii a ceea ce am avut mai înainte, dar nu am prețuit.

Am fost basculați, fără să ne dăm seama, într-o nouă realitate. Moartea arbitrară și-a regăsit locul central în viața noastră în așa fel încât planificarea pe termen lung devine iluzorie, și tot ce este mai aproape ne devine dintr-o dată mai prețios.

Desigur, dorim și ne grăbim să ieșim împreună la terasă, la un grătar, să ne revedem cu cei dragi: hai să mergem! Dar aceasta nu se poate face „ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat”. Se pare că am pierdut ceva ce ne este aproape imposibil să mai recuperăm doar prin noi înșine, fără intervenția Duhului lui Dumnezeu.

Așa precum protopărinții noștri Adam și Eva au pierdut oarecând, dintr-o dată, bucuria comuniunii lor cu Dumnezeu, în Rai, tot așa am pierdut și noi acum, brusc, această bucurie și comuniune a vieții noastre, pe care nu am știut să o prețuim. Dar, cu credință și cu încredere în ajutorul lui Dumnezeu o putem recăpăta.

Am trăit și vom trăi încă momente cu adevărat excepționale în aceste luni de izolare, mai ales în preajma sărbătorilor pascale: prin urmare, Dumnezeu vrea să ne ofere haruri excepționale! Nu trebuie să fim descurajați, triști și nemulțumiți, ci din contră. Contradicția între principiile vieții creștine și cele ale lumii seculare a fost, timp de 2000 de ani, pâinea cea de toate zilele a celor ce L-au urmat pe Hristos (2 Timotei 3:12).

Să devenim dospitura din aluat și să nu uităm că „viața este mai mult decât hrana, iar trupul mai mult decât îmbrăcămintea” (Lc 12, 23). Să perseverăm în rugăciunea personală. Să continuăm să-L implorăm pe Dumnezeu să îndepărteze această pandemie, să-i vindece pe cei infectați, să ofere puterea și curajul necesar celor care suferă de consecințele acestei situații.

Să ne rugăm pentru cei bolnavi, dar și pentru cei care îi îngrijesc, pentru muribunzi, dar și pentru

cei care îi însoțesc, pentru persoanele în vârstă, dar și pentru cei ce suferă, pentru cei ce trăiesc în supărări, în lipsuri, în necazuri și în nevoi, în singurătate, în precaritate sau în sărăcie.

Înaltpreasfinția Sa, Părintel Mitropolit Iosif vă transmite binecuvântarea sa și vă asigură de continuarea sa rugăciune. La acestea adăugăm și noi smerite rugăciuni pentru fiecare dintre Dvs. și pentru familiile cu care v-a înzestrat Dumnezeu.

Doar împreună, uniți în duhul rugăciunii și cu încredere în Dumnezeu, vom traversa toate aceste momente dificile pentru noi toți.

Cu bucuria revederii la sfintele slujbe vă dorim tuturor sănătate, iertare de păcate, mântuire sufletească și netrecătoare bucurii în Duhul lui Dumnezeu cel dăruit nouă în ziua Cincizecimii!

Pr. Adrian Diaconu

ANUNȚ - În atenția părinților !

TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII
programată la Centrul de la
Cret-Berard / VD, în luna iulie 2020,
nu se mai organizează în vara aceasta.

În condițiile actuale nu putem risca
sănătatea copiilor noștri.
Vă mulțumim pentru înțelegere !

(Părinții care au plătit deja sejurul copiilor vor primi banii înapoi)

Ips. Părinte Mitropolit Iosif în vizită pastorală la parohia Geneva și la parohia Lausanne

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN TIMPUL PANDEMIEI ÎNAINTE ȘI DUPĂ IZOLARE

Așa cum am anunțat deja, și după cum bine știți, Confederația a autorizat redeschiderea bisericilor și celebrarea publică a slujbelor din 28 mai, Sărbătoarea Înălțării Domnului. Acesta este un pas important spre normalizare și pentru noi, creștinii, o mare binecuvântare. Am primit această veste cu bucurie și cu recunoștință. Slavă Domnului că ne-a ascultat rugăciunile!

Ce s-a întâmplat de fapt cu această criză?

Epidemiile au făcut întotdeauna parte din viața oamenilor. Experiența duhovnicească ne învață că astfel de încercări apar atunci când inima omului se împietrește și îl uită sau îl respinge pe Dumnezeu. Domnul permite aceasta doar pentru întărirea noastră în credință, în nădejde și în dragostea față de El și de aproapele. Deci nu trebuie să ne temem sau să deznădăjduim întrucât noi ne aflăm permanent în inima Sa iubitoare și în brațele Sale părintești.

El știe ce avem nevoie și nu ne va abandona niciodată.

Evident că nu suntem încă în afara pericolului unei posibile contaminări cu virusul acesta care a cuprins întreaga planetă. Situația incertă în care ne aflăm, din acest punct de vedere, mai poate dura un timp (sau mult timp), dar din păcate nimeni nu știe cât !

Trebuie să continuăm să ne exersăm răbdarea și speranța în părinteasca purtare de grijă a lui Dumnezeu, pentru că „Mântuitorul nostru dorește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Tim. 2, 4).

Muțumim tuturor celor ce ne-au ajutat să depășim prima fază a

acestei crize (să sperăm că a fost și prima și ultima)!

Ca întreaga lume și Biserica noastră a fost surprinsă de această criză, complet neprevizibilă și incredibilă. A trebuit să reacționăm foarte repede pentru a găsi soluțiile necesare ca totul să nu se oprească în loc.

Într-adevăr, viața și activitatea noastră, a fiecăruia, și în același timp a Bisericii a fost și continuă să fie complet busculată, dar aș dori să mulțumesc tuturor celor care ați contribuit într-un fel sau altul să putem pune rapid în aplicare un program viabil în cadrul bisericii noastre în această perioadă absolut specială.

Și trebuie să spun că am fost plăcut impresionat de atât de multă creativitate, pornind de la inițiativele Părintelui nostru Mitropolit Iosif, și continuând cu angajarea foarte activă a tinerilor din parohie, în toate aceste proiecte, dar și cu angajarea Dvs., a celor mulți, care ați participat, cu prezența și cu interesul Dvs. duhovnicesc, la aceste programe.

Este vorba de slujbele bisericești regulate, urmărite pe Zoom, de grupul de rugăciune de la ora 22:00, de amenajarea unui colt de rugăciune (altar) în fiecare casă creștină, de participarea la slujba Învierii online, de video- conferințele interactive din fiecare duminică seara, de comunicările și informările regulate pe WhatsApp, de participarea copiilor la programele de catehism și la cursul „Atelier de Creație pt. Copii” inițiat de Arhiepiscopia noastră, și - nu în ultimul rând - de grupul de benevoli al tinerilor,

care au distribuit cu conștiinciozitate punji cu sfintele paști, cu

aghiasmă, cu lumânări pt. slujba Învierii, cu un ou roșu și o felie de cozonac (sau pască) credincioșilor acasă, în cutia de scrisori, în ajunul Sfințelor Paști.

La acestea se adaugă și alte servicii făcute persoanelor singure și cu mobilitate redusă care au solicitat ajutorul grupului de benevoli al bisericii noastre.

Toate acestea sunt lucruri extraordinare care s-au putut face, chiar în condiții de restricții, și pentru care dăm slavă lui Dumnezeu și aducem mulțumiri Părintelui Mitropolit Iosif, care le- a inițiat, și fiecăruia dintre Dvs. care ați făcut posibilă transpunerea lor în acțiune.

Este adevărat că toate aceste programe nu au putut înlocui, și nici nu pot înlocui vreodată, slujbele din biserică și legătura duhovnicească, personală și directă, a credincioșilor cu preotul și cu Sf. Liturghie, dar ele ne-au permis totuși să rămânem într-o oarecare legătură permanentă între noi, ca și creștini, dar și între noi și biserică, și ele ne-au oferit posibilitatea de a da mărturie, mai ales în aceste momente de încercare, de credință și speranță noastră neîmpuținată în Dumnezeu.

Ce avem de făcut de aici înainte?

Autorizarea serviciilor de cult în biserici cu participarea credincioșilor din data de 28 mai a.c. nu este ușor de organizat în condițiile restricțiilor existente, impuse pentru protejarea populației de această virulentă epidemie. Pentru a fi scrupulos respectate acestea necesită o disciplină, dar și bunăvoință și înțelegere din partea noastră, a tuturor.

Trebuie respectate, în primul rând, măsurile de igienă, prin dezinfectar-

ea mâinilor la intrarea în biserică, păstrarea distanței obligatorii de 2 metri între persoane, în tot timpul cât ne aflăm în incinta sfântului locaș, precum și înscrierea fiecărei persoane prezente (indiferent de vârstă) pe lista participanților la slujba respectivă.

Aceste liste rămân timp de 14 zile la preot și ele servesc autorităților doar în cazul - nedorit - al unei infectări cu Covid-19 în incinta bisericii respective, la o slujbă religioasă. Dacă nu există un astfel de caz (și să dea Domnul să nu existe), după 14 zile lista respectivă se distruge.

Trebuie să înțelegem deasemenea că, în toată această perioadă a restricțiilor de ordin sanitar, impuse pentru protejarea populației de infectarea cu Covid-19, administrarea sfintelor taine se va adapta, provizoriu, normelor sanitare impuse de autorități (ne referim în special la sf. spovedanie și la sf. împărtășanie).

Faptul că noi trăim aici într-o țară care nu are o tradiție ortodoxă, constituie și aceasta o parte a problemei, pe care nu o putem nicidecum neglija. Nu trebuie să ne așteptăm ca în această situație de pandemie autoritățile federale, cantonale sau comunale să aibă înțelegerea asupra administrării sfintelor taine în tradiția liturgică creștin-ortodoxă așa cum o au (poate) autoritățile din România.

Dar, chiar și în această situație, prin ascultare, dialog și respect reciproc, putem găsi împreună soluții care să garanteze celebrarea în continuare a slujbelor liturgice și sacramentale, în respectul convenit Sfintelor Taine, raportat la realitățile actuale create de această pandemie.

Toate acestea constituie o etapă spre revenirea treptată la normalitate.

Așadar este nevoie de înțelegere, de bunăvoință, dar și de participarea Dumneavoastră, a enoriașilor, pentru a putea continua serviciile liturgice

și sacramentale publice în sfântul locaș, în această perioadă de criză, prin respectarea cu scrupulozitate a măsurilor speciale impuse de autorități (vezi afișul anexat). Aceste măsuri, ce sunt rezultatul unui dialog intens, la cel mai înalt nivel, între autoritățile eclesiastice, politice și sanitare din cadrul Confederației, vi le propunem, cu binecuvântarea și aprobarea arhipăstorului nostru, Îps. Părinte Mitropolit Iosif.

Să nu uităm că în perioadele grele, în toate crizele care au trecut peste umanitate în ultimele doua milenii, creștinii s-au distins de contemporanii lor prin Credință, Nădejde, și Dragoste față de aproapele, manifestată prin acte de într-ajutorare creștină, de milă și de milostenie. Suntem siguri că Domnul nu-i va părăsi niciodată pe cei ce Îl urmează.

Este normal ca unii dintre noi să fim (poate) în anxietate, în tristețe

sau în deznădejde, probabil unii mai mult decât alții, și să ne fie greu să suportăm restricțiile impuse.

Fiecare dintre noi creștinii, însă, trebuie să ne facem datoria față de familie, de biserică și de societate, și să respectând măsurile luate de autorități, spre binele și spre protejarea noastră.

Dar, în primul rând, trebuie să ne dublăm fiecare feroarea în rugăciune, să punem relația cu Dumnezeu pe primul loc, neuitând că omul este făcut nu pentru a moșteni acest pământ, ci pentru a dobândi Împărăția cea veșnică a iubirii Preasfintei Treimi!

„Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?” (Rom 8:31).

Ne rugăm constant pentru voi toți și ne încredințăm rugăciunilor voastre.

Dumnezeu sa vă binecuvanteze !

Nouveau coronavirus

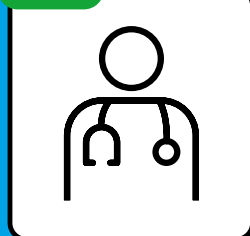
Actualisé au 3.6.2020

VOICI COMMENT NOUS PROTÉGER:

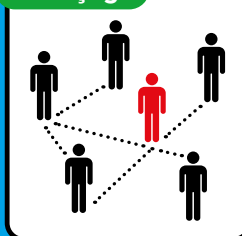
Suivre impérativement les nouvelles règles :

✓ Test

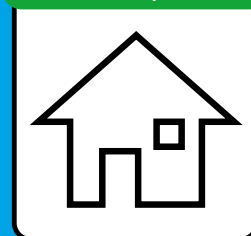
En cas de symptômes, se faire tester tout de suite et rester à la maison.

✓ Traçage

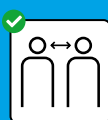
Chaque fois que c'est possible, fournir ses coordonnées pour le traçage.

✓ Isolement/quarantaine

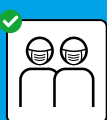

En cas de test positif : isolement. En cas de contact avec une personne testée positive : quarantaine.

Pour rappel :

Garder ses distances.

Recommandé : un masque si on ne peut pas garder ses distances.

Se laver soigneusement les mains.

Éviter les poignées de main.

Tousser et éternuer dans un mouchoir ou dans le creux du coude.

Toujours téléphoner avant d'aller chez le médecin ou aux urgences.

Si possible, continuer de travailler à la maison.

Claudia Halon

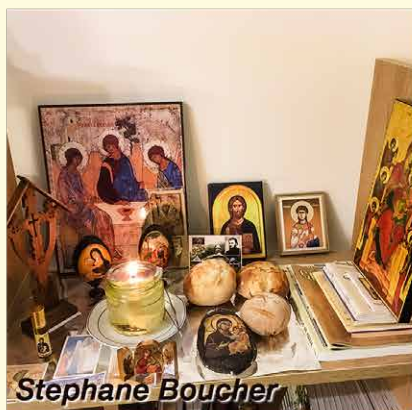

Fam. pr. A. Diaconu

Colțul de rugăciune (sau Altarul) de acasa Parohia Geneva (Gd-Lancy), Protopopiatul Elveției

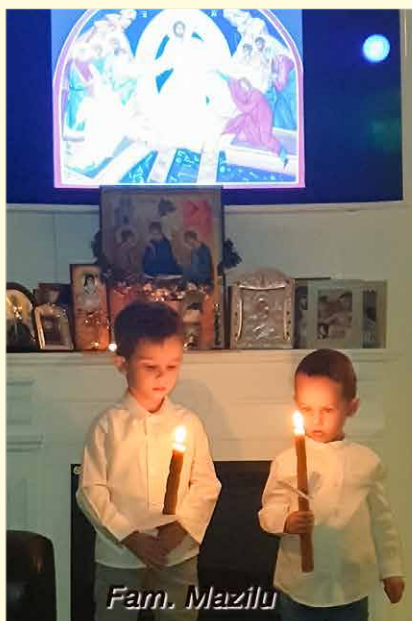
Claudia Halon

Stephane Boucher

Fam. Loup

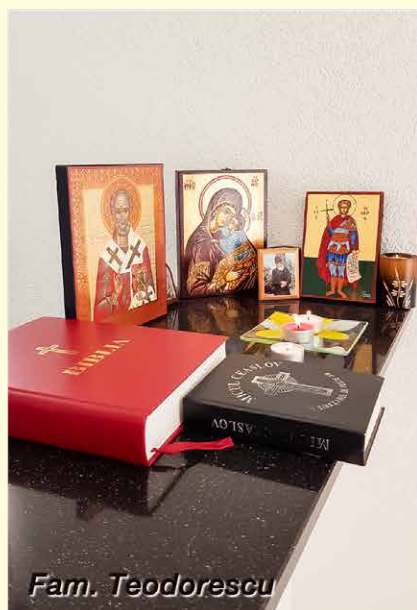
Fam. Mazilu

Colțul de rugăciune (sau Altarul) de acasă Parohia Lausanne, Protopopiatul Elveției

Colțul de rugăciune (sau Altarul) de acasa Parohia Lausanne, Protopopiatul Elveției

ÎN DUHUL SĂRBĂTORII

DUHUL SFÂNT ȘI LUCRAREA LUI ÎN VIAȚA OMULUI ȘI A LUMII

Ce reprezintă Duminica Pogorării Duhului Sfânt, a Cincizecimii sau a Rusaliilor

Evenimentul Pogorării Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli petrecut în cea de-a cincizeca zi după Înviere - este istorisit în cartea Faptele Apostolilor (cap. 2), unde se spune că „tuturor apostolilor li s-a împărțit Duhul Sfânt în chip de limbi ca de foc...” (cf. Ioan 14, 26).

Sărbătoarea se mai numește și Cincizecimea întrucât evenimentul Pogorării Duhului Sfânt s-a petrecut la 50 de zile după Înviere și în ziua Cincizecimii iudaice, în care se amintea de primirea legii pe muntele Sinai (în a 50a zi după Paștele iudaic).

Numele de Rusalii vine de la Rosalia, sărbătoare romană a rozelor (trandafirilor), pe care s-a grefat sărbătoarea creștină a Cincizecimii.

Cincizecimea este sărbătoarea întemeierii Bisericii creștine prin botezul primelor 3000 de suflete ce au alcătuit nucleul Bisericii de mai târziu.

Noua Comunitate mesianică este deschisă tuturor popoarelor. Divizarea națiilor la Turnul Babel (Fac. 11, 1-9) își găsește antiteza prin lucrarea Duhului Sfânt care readună toate popoarele în Iisus Hristos.

Cincizecimea este și taina mântuirii și întemeierea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, întrucât Biserica devine, ea însăși, o anticameră a acestei împărății.

Duhul Sfânt este prezent în toată creația, dar în Biserică lucrarea

lui are un caracter special, fiindcă doar aici sfințește, transfigurează și îndumnezeiește pe om și creația, începând cu Cincizecimea.

Biserica nu se confundă cu împărăția lui Dumnezeu, întrucât are două laturi: una divină, desăvârșită, și alta umană, care trebuie sfințită.

Lucrarea Duhului Sfânt în lume prin intermediul Bisericii

Biserica nu este o simplă instituție umană din lumea aceasta, înființată prin acordul mai multor oameni, cum se înființează o societate, o asociație sau un club, ci Biserica este întemeiată din inițiativa și prin lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor, pentru ca viața dumnezeiască să fie împărțită oamenilor prin harul Preasfintei Treimi.

În acest sens, Biserica trăiește din

harul Domnului nostru Iisus Hristos prin care se arată dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărțirea Sfântului Duh, cum se vede din binecuvântarea pe care Sfântul Ap. Pavel o adresează creștinilor din Corint (II Cor. 13, 13).

Această viață sfântă, în același

timp dumnezeiască și omenească, a Mântuitorului nostru Iisus Hristos este temelia vieții Bisericii.

Dincolo de programe pastorale, de organizarea activității misionare și social-filantropice a Bisericii, dincolo de tot ceea ce este instituție, esențială și primordială în viața Bisericii este legătura vie și sfințitoare a oamenilor cu Dumnezeu-Tatăl, descoperită lor

de Mântuitorul Iisus Hristos și desăvârșită prin lucrarea sfințitoare a Duhului Sfânt.

În Biserică, Sfântul Duh se împărtășește credincioșilor prin Sf. Taine, prin intermediul ierarhiei bisericești sacramentale.

Prin Taine, Duhul Sfânt poate lucra (prin mijlocirea spiritului uman), nu numai asupra omului, ci și asupra materiei cosmice în general, căci, așa cum am afirmat, scopul final al Bisericii este îndumnezeirea omului și a întregii creații.

Lucrarea Duhului Sfânt, prin Biserică, în viața creștinului

Sfântul Duh face legătura între Sfânta Treime și credincioși, prin mijlocirea energiilor necreate ce emană din ființa divină, adică prin harul divin necreat.

Lucrarea de sfințire și de sfințenie se adresează fiecărui creștin în parte, căci el poartă premiza sfințeniei în el însuși, atât prin chipul divin, după care a fost creat, cât și prin sfintele taine ale botezului, mirungerii și euharistiei cu care a fost împărțit atunci când a devenit membru deplin al Bisericii lui

Hristos, cea una, sfântă, sobornicească și apostolică.

Prin toate cele șapte sfinte taine ale Bisericii, și mai ales prin Dumnezeiasca Liturghie, creștinul se împărtășește în permanență cu harul sfințitor al Duhului lui Dumnezeu.

Sfinții Părinți ne spun că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu spre o nesfârșită asemănare cu Creatorul său, și tot ei ne încredințează că de la Cincizecime și până la Parusie ne aflăm în cea de-a opta zi a creației, ziua sfințeniei, a transfigurării sau a îndumnezeirii omului prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul adevărului, mintea noetică și iluminarea rațiunii umane

În Ev. după Ioan există cel puțin de trei ori asocierea dintre duh și adevăr : este numit „*duhul adevărului*” și cel care „*conduce la tot adevărul*” cel care „*va descoperi toate*”, și atunci este foarte clar că una dintre funcțiunile Duhului este tocmai această descoperire, înțelegere și rămânere în adevăr, Adevărul fiind însuși Hristos : „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14, 6).

Pe altă parte, când spui „*duhul adevărului*” se poate înțelege că duhul poate fi însuși adevărul, ca Dumnezeu.

Experierea acestui Adevăr nu ține doar de rațiunea noastră, de cunoașterea unor lucruri (nu este exclus aceasta, dar nu este limitată doar la aceasta), adică Duhul, nu numai că descoperă niște realități, niște cunoștințe, niște informații despre adevăr, ci de fapt, așa cum spunea Pr. Stăniloae, comentând textul din Ioan, spunea că este vorba de altceva, de o trăire a Duhului, o

experiere a Duhului, nu numai la nivelul minții, ci la nivelul întregii noastre ființe.

Este vorba de descoperirea interiorității lucrurilor ; trăind creștinește, trăind în Duhul, devenim oameni duhovnicești având acces la sensurile ultime ale realităților lucrurilor într-un alt mod decât cel rațional, ca observare exterioară.

În acest sens, în teologia patristică, s-a distins între mintea aceasta logică, carteziană, și ***mintea numită "noetică"*** (de la nous), pe care, spun Părinții Bisericii, am pierdut-o sau s-a estompat prin păcat, prin îndepărtarea de Dumnezeu.

Iar lucrarea Duhului, în sensul descoperiri adevărului, vine și aici, în sensul de a recupera acest dar al minții noetice astfel încât, prin ea, noi să avem acces la înțelegerea deplină a lucrurilor.

O înțelegere care, așa cum aminteam, nu este doar una rațională, ci dimpotrivă, una care depășește raționalitatea, așa cum frumos spuneau Părinții, „*mintea logică este supusă limitelor ei, iar mintea noetică vine să o dezrobească*”.

Deci, ***rațiunea umană poate fi iluminată de Duhul Sfânt***, ceea ce aduce o cu totul altă perspectivă, inclusiv asupra modului în care rațiunea și raționalitatea însăși funcționează.

Iluminarea fiind un concept foarte important în împărțirea aceasta a vieții duhovnicești, există o etapă numită „*iluminarea*” pe care o lucrează Duhul lui Dumnezeu.

Pr. Stăniloae - în „*Ascetica și Mistica*” sa - pune la partea aceasta a iluminării și înțelegerea duhovnicească a scripturilor lui

Dumnezeu din fapte, adică înțelegerea rațiunilor dumnezeiești care sunt în întreaga faptură, toate fiind posibile omului prin lucrarea Duhului Sfânt.

Despre duhul lumii și Duhul lui Dumnezeu. Discernământul

Omul trăiește astăzi, mai mult ca oricând, în *duhul acestei lumi* și nu în *Duhul lui Dumnezeu*. Dinstincția dintre *duhul lumii* și *Duhul lui Dumnezeu* nu poate fi operată decât cu ***discernământ***.

Sf. Ap. Pavel face distincție foarte clară între duhul omului și Duhul lui Dumnezeu, spunând că „*noi creștinii nu am primit cele ale duhului lumii* (ale duhului omului), *ci cele ale Duhului dumnezeiesc*”, iar Sf. Ap. și Ev. Ioan în prima sa epistolă spune că : „*duhul care nu mărturisește pe Hristos că a venit în trup, nu este al lui Dumnezeu, ci este al lui antichrist*”.

Trăim într-o lume în care **nu** duhul lui Hristos este evident, din păcate, ci ofensiva împotriva lui, pentru că lumea actuală este stăpânită în mod vizibil de un alt duh, în care numele lui Hristos este îngropat din ce în ce mai adânc, în orice discurs public.

A-l mărturisi pe Hristos astăzi devine suspect și jenant în ochii unora care în analfabetismul lor cronic, cultural și moral, se raportează la El cu indiferență și uneori cu agresivitate până la cele mai înalte niveluri ale structurilor europene. Este, așadar, o mutație a accentelor de pe duhul lui Hristos pe duhul efemer al acestei lumi.

Se pare că societatea actuală nu mai are acel necesar self-control și prin aceasta mă refer și la lipsa bunului simț. Tehnologia creează o altă percepție asupra lumii. Ți

se pare că totul este teribil de ușor, dar omul nu mai are timp să gândească, el procesează ! Noi nu gândim, noi procesăm ! Dar, acest mod de a te raporta la lumea din jur și la tine însuși nu mai are nimic de-a face cu Duhul lui Dumnezeu, ci cu cel al lumii în care trăim. Or, duhul lumii destramă și e destrăcător, iar Duhul lui Dumnezeu e ziditor și înălțător.

Duhul acestei lumii decăzute nu permite viziunea veșniciei, ci din contră, te conduce spre idolatrie, spre egoism și egolatrie iar atunci când ai nevoie de iubire nu mai știi unde să o cauți.

Pe de altă parte, în opoziție cu „civilizația spectacolului”, despre care tocmai am amintit în Editorialul acestui număr,

statutul creștinului în această lume ar trebui să se concretizeze într-un alt „duh” de care vorbește Sf. Efrem Syrul în cunoscuta sa rugăciune, specifică perioadei de pocăință a sufletului creștinului, și anume : „*duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert*”, pe care cerem lui Dumnezeu să le alunge de la noi. „*Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei*”, pe care cerem lui Dumnezeu să ni le dăruiască nouă slugilor sale, pentru a ne vedea propriile greșeli și a nu osândi pe frații noștri.

Acesta este „duhul” creștinului în această viață trecătoare care - prin împărtășirea cu harul Duhului Sfânt – trăiește pentru dobândirea vieții celei veșnice.

Iată de ce, în perspectivă veșniciei și a dobândirii Împărăției lui Dumnezeu care ne așteaptă pe fiecare dintre noi cei botezați în numele Preasfintei Treimi, trebuie să ne păstrăm trezvia și să ne imunizăm la duhul acestei lumi, punând rânduială în dezordinea vieții noastre și prin ea a lumii în care trăim.

Să încercăm să aprofundăm *cultura tainei*, cea care ne împărtășește din harul inepuizabil al Duhului Sfânt. Să redescoperim valoarea *discernământului*, judecata și rațiunea ca chip al lui Dumnezeu în noi. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel ne avertizează: „*Totul ne este îngăduit, dar nu totul ne este de folos*” (ICor. 6,12).

Redacția

Icoana Pogorării Duhului Sfânt (sursa : internet)

ÎN DUHUL SĂRBĂTORII

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN VIAȚA FIECĂRUI NEAM - DUMINCA SFINȚILOR ROMÂNI -

După Înălțarea Domnului la Cer și mai ales din Duminica Cincizecimii, când El trimite pe Duhul Sfânt în lume, Hristos devine lăuntric, așa cum spunea Sf. Ap. Pavel Galatenilor : „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”, deci îl găsim în Biserica Sa, în Biserica creștină a fiecărui neam și în sufletul fiecărui creștin, mărturisitor al Învierii Sale.

După cum ne arată etimologia cuvântului *ekklesia* (ek-kaleo - adunarea celor chemați), Biserica creștină este antecamera Împărăției lui Dumnezeu.

De aici și afirmațiile că timpul Bisericii este timpul Împărăției lui Dumnezeu, și că Biserica fiecărui neam creștin trăiește într-un continuu „astăzi” al prezenței Duhului, „*astăzi fiind*” (așa cum frumos spunea părintele Galeriu) *numele timpului lui Dumnezeu*”.

Evangelia lui Hristos, a împărăției iubirii lui Dumnezeu a fost ascultată, trăită și transmisă în acest timp al lui Dumnezeu (de-a lungul veacurilor) mai ales de către Sfinții lui Dumnezeu din fiecare neam, așa cum citim la Mt. 28,19; Mc. 8,12; Col. 1,26; FA. 10,35.

Dacă în prima duminică după Rusalii serbăm comuniunea tuturor sfinților înscrși în calendarul Bisericii (Duminica Tuturor Sfinților), în cea de-a doua duminică serbăm comuniunea sfinților din fiecare neam în parte, (Duminica Sfinților Români – anul acesta 21 iunie).

Prin sfinții noștri străromâni și

români, cunoscuți și necunoscuți pe nume, Crucea lui Hristos Cel Răstignit și Înviat a devenit lumina botezului și a vieții poporului român.

Credința creștină a poporului nostru, născută și cultivată prin predica Sfântului Apostol Andrei și prin lucrarea misionarilor creștini, vorbitori de limbă greacă și latină, a rodit duhovnicește de-a lungul a două milenii în cultura română creștină, dar „mai ales în mulțimea sfinților martiri, a sfinților cuvioși din mănăstiri, schituri și sihăstrie, în mulțimea sfinților ierarhi păstori de eparhii, a domnitorilor sfinți apărători ai patriei și ai credinței, în mulțimea preoților, precum și în mulțimea sfinților mireni cunoscuți și necunoscuți pe nume, care au postit mult și s-au rugat constant, au mărturisit credința în vremuri grele, au construit biserici și mănăstiri, au născut, crescut și educat copii în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și Neam”. Ei sunt adevărate conștiințe ale Neamului (Mt. 19,28).

Astăzi, prin Sfinții Români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori în fața Preasfintei Treimi, ca el să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere adevărata credință, singura prin care primim mântuirea, și să-

și înalte demnitatea sa ca neam purtător de Cruce și Înviere în istorie.

Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru darurile Duhului Sfânt revărsate în sfinții poporului nostru, daruri pe care ei le-au cultivat, ca un îndemn la sfințenie pentru noi toți, prin credință și nevoință, prin rugăciune și fapte bune, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin!

Redacția

IN MEMORIAM !

În anul 1992 Sfântul Sinod al B.O.R. a hotărât ca cea de-a doua duminică după Rusalii, urmând Duminicii Tuturor Sfinților, să fie dedicată Sfinților Neamului Românesc. Parohia exilului românesc de la Lausanne, recent trecută sub omoforul Bisericii Mame în 1992, a fost cea dintâi parohie din Patriarhia Română care și-a ales ca patroni spirituali pe Sfinții Neamului Românesc, serbându-și hramul în Duminica Sfinților Români.

În 1995 când Capela ortodoxă din Lausanne a fost inaugurată, în prezența ML Regele Mihai și Regina Ana, aceasta a devenit Capela ortodoxă a Tuturor Sfinților Români și Elvețieni.

Dumnezeu să-i odihnească în pace pe Regele Mihai și Regina Ana, pe pr. Constantin GALERIU și pe dr. Teodor Ștefan BUZI, episcopul acestei Capele, care au susținut în acest sens inițiativa pr. paroh Adrian DIACONU.

ÎN DUHUL SĂRBĂTORII

Rugăciunea de invocare a Duhului Sfânt - ÎMPĂRATE CERESC - o epicleză a omenirii și a universului

Iată rugăciunea către Sfântul Duh cea mai răspândită în Biserica Ortodoxă. Nu se începe nici o lucrare ortantă, nici în biserică, nici în lume, înainte de a o spune. În Biserică, ea este rugăciunea care introduce orice altă rugăciune, pentru că orice rugăciune adevărată se face în suflarea Duhului. „*Însuși Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci însuși Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite*” (Rom. 8, 26).

Sunt cuvinte importante pentru rugăciunea noastră într-o lume în care „*numai Duhul poate să unească văzutul cu nevăzutul care*, spune Sf. Maxim Marturisitorul, *trebuie să se simbolizeze reciproc – ca imagine hristică*” [Mistagogia 2].

Hristos există cu adevărat în Duhul Sfânt, pe care ni-L împărtășește. Trupul său eclezial este locul de unde se prelinge în taină, picătură cu picătură, această împărtașire. Dacă Hristos este uns prin Duhul, tot așa va fi și trupul său mistic, adică Biserica, ale cărei mădulare, „hristificate” suntem noi creștinii.

Dacă Cincizecimea începe în ziua pe care o descriu simbolic Faptele Apostolilor, ea nu se și sfârșește atunci, ci continuă, se desfasoară sau se ascunde, într-un elan de nestăpânit, uneori tainică, alteori vizibilă, pregătind și anticipând în euharistie și în oamenii euharistici, întoarcerea tuturor la Hristos.

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului

Cuvantul „*împărat*” afirmă dumnezeirea Duhului, așa cum a făcut-o în anul 381 cel de-al doilea Sinod ecumenic. Duhul nu este o putere anonimă, creată sau necreată, El este Dumnezeu, un „mod” unic de „subzistență” a dumnezeirii, un tainic „ipostas” divin.

„*Împărate ceresc*”: acest ultim cuvânt desemnează aici „Marea Dumnezeirii” din tradiția siriacă. Împăratul este Cel care domnește.

Duhul Tatălui, care se odihnește în Fiul, „*Împărăție a Tatălui și Ungere a Fiului*” - spune, alături de mulți alții, sfântul Grigorie de Nyssa – domnește adică slujește comuniunea ipostasurilor divine din care, după tradiție și în conformitate cu Scripturile, El este Cel de-al treilea. Există Tatăl, Unul, Fiul este Celalalt și depășirea oricărei opozitii se face în al Treilea, nu prin dizolvarea Celuilalt într-Unul, cum se pare ca este cazul cel mai adesea în spiritualitățile asiatice și în gnoze, ci printr-o diferență întreit sfântă, fără cea mai mică exterioritate.

În același timp, acest Împărat vine la noi ca să ne împărtășească de ceresc, să ne mângâie, să ne daruiască viața ca rezultat al Învierii. De aceea Hristos îl numește în Evanghelia lui Ioan, în cuvântarea de despărțire, Paraclet, care se traduce „Mângâietorul”, „Mijlocitorul”, cel care întărește și da adevărata putere. „Un Alt Mângâietor” sau „Celalalt Mângâietor”, spune Iisus, pentru ca sunt nedespărțiți: imensa mângâiere, schimbarea vieții, forța interioară și tot ceea ce ține de Hristos, se descoperă și se manifestă de-a lungul istoriei, în Duhul, în funcție de căutările, neliniștile, intențiile care o sfâșie sau o înflăcărează.

Împărate ceresc, *Mângâietorule*: în Duhul, Dumnezeu își transcede propria transcendță, într-o trans- descendență iubitoare, dacă acceptăm acest termen, adică Dumnezeu se daruiește pe Sine

Însuși, căci fiind cu totul inaccesibil prin natură, se face accesibil prin participare. Cum spunea Vladimir Lossky “Dumnezeu trece de zidul transcendenței Sale” în Duhul Sfânt, prin care și în care Logosul, Cuvântul nu încetează să se manifeste în diferitele formulări ale înțelepților și profeților, “*lumina care luminează pe tot omul ce vine în lume*” [Astfel se poate traduce versetul 9 din prologul Sfântului Ioan], prin care și în care Cuvântul nu încetează să se facă trup: întruparea Cuvântului se desăvârșește în Duhul - și prin libertatea conștiință și puternică a Fecioarei, căci Duhul și libertatea nu pot fi despartite.

De aceea, când spunem “*Duhul Adevărului*”, nu denumim o noțiune, un ansamblu de concepte, un sistem oarecare - sunt atâtea! - ci pe Cineva, care ne-a spus că El este “Calea, Adevărul și Viața”, cuvintele “cale” și “viață”, cuprinse în cel Adevărat, Credincios, Nemincinos, desemnând, se pare, îndeosebi pe Sfântul Duh.

Adevărul, revelația, care unește adevărul lui Dumnezeu și pe cel al omului, este Cuvântul întrupat, Dumnezeu făcut om. Pe El ni-l aduce Duhul Sfânt în sfintele taine ale Bisericii, în Biserică, taină a celui înviat și a învierii, datorită și prin harul Duhului Sfânt.

Iată de ce Biserica, Trup al lui Hristos, este și *templu al Duhului Sfânt*. În Hristos, Biserica este Biserică a Sfântului Duh.

Care pretutindenea ești și pe toate le împlinești

Totul este pătruns de har, totul freamătă, vibrează, se trezește în această uriașă Suflare de viață, ca și copacul în vântul invizibil, dar mișcător, ca și marea “cu mii de surâsuri”, ca și elanul care împinge, unul către celalalt,

pe barbat și pe femeie. Limba franceză modernă e tentată să opună spiritul materiei, sau mai mult, printr-un platonism degenerat, inteligibilul sensibilului. Dar, Duhul Sfânt, *Roua’h*, este în limbile semitice, când masculin când feminin.

Sfântul Maxim Mărturisitorul evocă prezența Sfântului Duh în existența însăși a lumii, în ființele și lucrurile care sunt tot atâtea logoi-ratiuni ai Logosului, tot atâtea *Cuvinte* pe care Dumnezeu ni le adresează. Apostolul Pavel, în Epistola către Efeseni (4, 6), îl evoca pe Dumnezeu, care este “peste toate și prin toate și întru toate”. Tatăl rămâne cu adevărat Dumnezeu cel de dincolo,

principiul a tot ceea ce există. Cuvântul este Logosul care organizează lumea prin așa- numitele idei-voințe creatoare. Iar Duhul este chiar Dumnezeu în toate, care dă viață și duce toate la desăvârșire, întru frumusețe, Dumnezeu cel înaripat, reprezentat simbolic prin mișcare, zbor, vânt, pasăre, foc, apă vie, nu pamântul, ci Cel care transformă pamântul într-o taină.

Vistierul bunătăților și Dătorule de viață

Cuvântul “bine” ca și “bun”, de la sfârșitul acestei rugăciuni, are un sens ontologic, care se refera la ființă, adică la iubire, căci “*Dumnezeu este iubire*”, repetă Sfântul Ioan, deci ființa nu e altceva decât profunzimea, densitatea inepuizabilă a acestei iubiri. S-ar putea spune ca ființa e relatională, ceva ca un fel de înăuntru (iradiere) al comuniunii.

Astfel “bunătățile” Duhului, al caror “vistier” este, adică locul dăruirii și al răspândirii, înseamnă harul, viața de după înviere, “*lumi-*

na vietii”, spune tot sfântul Ioan. Sfântul Duh se face în noi ceea ce Scripturile spun despre Împărăția lui Dumnezeu - piatră prețioasă, graunte de muștar, dospitură, apă, foc, pâinea și băutura vieții, cămară de nuntă ... [Sfântul Simeon Neoul Teolog, Predica a 90-a]

De aceea textul rugăciunii completează cuvântul “*bunătate*”, care ar putea avea o conotație de “viață”. Duhul, cum spune Crezul de la Niceea-Constantinopol, este “*dător de viață*”. Se pare că “viața” este cuvântul cheie atunci când se vorbește de Duhul Sfânt. Sigur, în grecește, există doi termeni distincți: „*bios*”, pentru viața biologică și „*zoi*” pentru viața spirituală, sau mai degrabă viața ca temelie și desăvârșire, rezultat al Învierii lui Hristos. Tot ce e viu este insuflit de Suflarea divină.

Totuși, dacă se poate spune ca tot ce e viață, în lume, este în Duhul, în energia Sa, mult timp și de multe ori încă anonimă - ceea ce sfântul Irineu de Lyon, în secolul al II-lea, numea *Afflatus* [Împotriva ereziilor IV, 2,1] - aceasta viață este întotdeauna legată de moarte. De la Învierea lui Hristos însă, sursa personală a lui *Afflatus*, sau *Spiritus* (ca să reluăm vocabularul sfântului Irineu), este descoperită în mod tainic.

Duhul (ori Spiritus) împărtășește, începând din potirul euharistic, o viață curată, o viață care asumă și care deturneză moartea: astfel încât atâtea morți parțiale, stigmatate de neevitat ale existenței noastre, și în final chiar moartea noastră biologică, sunt de acum încolo „*paști*”, adică treceri inițiate.

Moartea, în sens global, fizică și spirituală, în același timp, este oarecum în spatele nostru, îngropată în apele botezului (al

voinței, al lacrimilor sau al sângelui - ce știm noi?). Fundamentul existenței noastre nu mai este moartea, ci însuși *Duhul*.

Duhul este și Dumnezeu cel ascuns, cel tainic, interior, această depășire pe care o identificăm cu rădăcinile ființei noastre, într-un preaplin al inimii care se transformă în mărturisire și care ne învață să vedem în Hristos pe Domnul și să murmurăm întru El, și împreună cu El, Avva Părinte (Tată), un cuvânt de tandrețe, de încredere și respect.

Duhul aprinde inima și deschide în noi "*ochiul inimii*", "*ochiul de foc*", care descoperă în tot omul chipul lui Dumnezeu, iar în lucruri, "rugul aprins" al lui Hristos care vine. "*Ochiul prin care Îl văd pe Dumnezeu și cel prin care El mă vede pe mine este unul singur, același*", spunea Meister Eckhart [Predica nr. 12], și acest ochi unic este Duhul cel în Hristos, Dumnezeu adevărat și om adevărat.

Ochiul inimii vede nu numai Biserica în lume, forma sociologică și adesea derizorie, ci lumea în Biserică, o Biserică fără granițe, în care comuniunea sfinților s-ar largi într-o comuniune a tuturor marilor trăitori, creatori de viață, de dreptate, de frumusețe și de sfințenie.

În inima acestei Biserici fără hotar, a acestei "iubiri nesfârșite", cum își intitula cea mai frumoasă carte "Un moine de l'Eglise d'Orient", o presimțim, o mărim pe Maria Fecioara, Maica Domnului, cea care, primind Duhul pentru a da naștere Cuvântului, a dezlegat tragedia libertății umane. Căci Duhul, dacă este primit de libertatea noastră, o eliberează și o face să rodească, îi oferă un spațiu infinit de creație, o impregnează cu eternitate.

De aceea Biserica Ortodoxă

folosește aceeași expresie pentru a caracteriza și Duhul și pe Fecioara: Duhul *panaghion* (preasfânt) și Fecioara *panaghia*...

Vino și Te sălășluiește întru noi

Vino, mai spune rugăciunea noastră. După ce ne-a asigurat ca Duhul este pretutindeni și le împlinește pe toate, ea ne face totuși sa implorăm: vino. Dacă trebuie să-L chemăm astfel pe Cel care ne cheamă, este pentru că, în mod evident, El, care le umple pe toate, nu ne umple și pe noi.

După ce creează lumea, Dumnezeu se dă oarecum la o parte, pentru a le da consistență proprie creaturilor Sale. Și acest spațiu, loc liber, spun Parintii, se înscrie în libertatea omului - și a îngerului: el conferă refuzului omului, exilului voluntar al "fiului risipitor", o dimensiune cosmică, astfel încât frumusețea lumii, care vine la început din mărirea lui Dumnezeu, devine magică, nostalgică, plină de tristețe, lunecând spre o împietrire disperată. Astfel încât până și splendoarea eros-ului poate deveni o furie a posesiei, un drog care acționează ignorându-l și distrugându-l pe celălalt. Duhul

care ne poartă în El, Care ne dă viață și ne înconjoară ca o atmosferă gata să ne patrundă sufletul până în cel mai mic cotlon, nu poate face asta fără încuviințarea noastră, fără chemarea noastră. Trebuie să ne rugăm: "*vino*" !

"*Vino, Persoană, ce nu poate fi cunoscută. Vino, bucurie nesfârșită, vino luminează care nu apune... Vino, înviere a morților... Vino, Tu Cel care ești de-a pururi și care, în orice moment, Te îndrepti spre noi, cei tăvăliți în pofta iadului... Vino, suflarea și viața mea*" [Sf. Simeon Noul Teolog, Prefață la Imnele iubirii dumnezeiești]. Aceasta este partea omului și cererea devine foarte precisă.

Lumea locuiește în Duhul. Pe acest univers, pe care astăzi îl putem cerceta până la miliarde de ani-lumină, sfântul Benedict de Nursia l-a văzut într-o clipă ca pe un fir de praf într-o rază din lumină dumnezeiască. Sfântul papă Grigorie cel Mare amintea această viziune în Dialoguri-le sale, iar sfântul Grigorie Palama înțelegea raza ca pe energiile divine care se revarsă prin Duhul Sfânt.

Creația nu există decât pentru că Dumnezeu o vrea, o iubește, o apără, dar în același timp El este alungat de om din inima acestei creații, căci inima ei este omul însuși. Se poate deci merge până la a se afirma că, dacă lumea locuiește în Dumnezeu, Dumnezeu nu poate locui în ea, căci omul deține, ca pe o putere, un fel de cheie inversă, luciferică și cu ea îi poate închide lui Dumnezeu universul. Astfel se manifestă forțele neantului, concretizat în mod paradoxal.

Fecioara Maria i-a redat lui Dumnezeu - *acestui rege fără de țară* [Sf. Nicolae Cabasila, în *Omiliile mariologice*, p. 52] - o casă. Ea a consimțit ca El să se întrupeze în chiar sânul creației Sale, ca pentru a o recrea. "Dumnezeu a creat lumea Sa să-și găsească o mamă", spunea Nicolae Cabasila.

Omenirea îl primește pe Dumnezeu în mod liber în pântecul Mariei. Iisus nu are alt loc unde să-și plece capul, în afara iubirii "mariale" a celor care îl primesc. Duhul, care este din veac locașul Fiului - așa precum și Fiul tot din veac este locaș al Duhului - poate face din fiecare dintre noi locuința Fiului întrupat. Cu o condiție fundamentală, aceea ca omul să se roage: "*vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește de toată întinăciunea*".

Și ne curățește de toată întinăciunea

Dacă există o fericire îndeosebi iubită de oamenii înduhovniciți ai Orientului creștin, aceasta este: "*Fericiti cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu*". Această fericire nu este una de ordin moral, așa cum este adesea interpretată. Este vorba mai ales de deschiderea și de limpezimea "*ochiului inimii*" (a conștiinței): oglinda acoperită de murdărie,

care trebuie curățată și lustruită, precum un izvor îngropat într-o viață decăzută, care trebuie scos la lumină pentru ca să se transforme în apă vie.

Inima, centrul centrului, unde omul, cu tot ce are el - inteligență, ardoare, dorință - este chemat să se adune integral pentru a se depăși pe sine în Dumnezeu, inima trebuie curățită nu numai de "gândurile spurcate", obsesie culpabilizantă, ci de orice gând. Numai atunci, cufundată în propria lumină, care nu poate fi decât o transparență, conștiința conștiinței devine "punctul zero", simplu loc de primire, cupă oferită, potirul smerit unde poate coborî, pentru a ne renaște, focul Duhului într-o Cincizecime interiorizată.

Această temă a întinăciunii - a degradării, spun asceții - ne trimite la texte fundamentale ale Evangheliei, la acea *revoluție evanghelică*, care eliberează omul de dualismul infinit de complex și de codificat al sacrului și al profanului, al purului și al impurului. Ceea ce-l face pe om necurat, spune Iisus, nu este aceea că uită de spălătul ritual al mâinilor, nu este ceea ce-i intră în gură, conform unei dietetici a permisului și a interzisului, ci ceea ce iese din gura lui, venind din inima lui: jocul orb al fricii, al urii, al libido-ului narcisic, slava deșartă, dorința neînfrănată, nebunia. Și cum noi nu ne putem curăți singuri de toată această murdărie, atunci nu avem decât să implorem Duhul: "*Vino și ne curățește pe noi de toată întinăciunea*".

Și mântuiește sufletele noastre

A mântui (a salva) pe cineva înseamnă a-l elibera de sub jugul morții și al iadului, de această "viață moartă" pe care o confundăm atât de des cu "adevăra-

ta viață", a-l salva de uciderea celuilalt și de sinucidere, și chiar de omorârea lui Dumnezeu. Omul este creat din nimic și dacă se lasă stăpânit de teamă, fugind de ea (de frică disperată sau paroxistică), el se refugiază în iluzie, în vise, sau într-o luciditate fără ieșire, care scoate la iveală iubirea rănită.

Hristos "se pogoară" în iad și în moarte, în văgăunile întunecate unde geme de dureri și se chinuie omenirea, pentru a-l smulge întinericului pe fiecare om în parte și omenirea întreagă. Hristos face din toate rănilile noastre sufletești, pe care le identifică propriilor Sale răni, tot atâtea izvoare de lumină - "lumina vieții", *lumina Sfântului Duh*.

Mantuirea nu este numai salvatoare, ci și însuflețitoare, dătătoare de viață.

De aceea, atunci când în rugăciunea zicem: "...și mântuiește *Bunule sufletele noastre*", nu este vorba de un spiritualism, de o mântuire care ar consta în eliberarea sufletelor din temnița trupului. Sufletul, aici, desemnează persoana care transcede și care face posibilă existența întregii noastre ființe, pe care o face opacă sau luminoasă; chiar sclavia ororii se poate transforma în blasfemie sau în strigat de credință, așa cum arată exemplul contrastant al tâlharilor răstigniți de-a dreapta și de-a stânga lui Hristos.

S-ar mai putea spune și că sufletul este viața în unitatea ei, în care vizibilul devine simbolul invizibilului, iar invizibilul, sens al vizibilului. Aceasta se observă bine în anumite texte evanghelice, unde nu se știe exact dacă trebuie tradus prin "suflet" sau "viață".

Sufletul mântuit, impregnat de suflarea Duhului, invadează începând cu inima toate facultățile

noastre, toate simțurile, mergând până la universul care ne înconjoară, cel omenesc și cel cosmic. Reluarea adresării directe: “vino”, “Te sălăsluiește”, “mântuiește”, amintește ca Duhul este o “persoană, ascunsă dar absolut reală, pe care o auzim grăind și pe care o vedem lucrând în Faptele Apostolilor. O persoană, trebuie specificat, nu în sensul psihologic și social pe care l-a căpătat acest cuvânt, ci un “ipostas”, adică Dumnezeu însuși făcându-se suflarea noastră, adâncimea noastră de taină, viața noastră. Între apartenența noastră strivitoare la lucruri, la materie și certitudinea de neînălăturat că suntem altceva, există această pânză de foc, indestructibilă, care este *Duhul*.

Și, în fine: **Bunule**

Trebuie să ne întoarcem la conotația ontologică și din ebraică și din greacă a cuvântului “bun”. În cartea facerii, la sfârșitul fiecărei zile simbolice a creației, citim: “Și a vazut Dumnezeu ca este *tob*”, termen care se traduce și prin *frumos* și prin *bun*.

Iată de ce, în versiunea greacă a Septuagintei - realizată la Alexandria între secolele al V-lea și al II-lea î.Hr. – „*tob*” este tradus prin *kalon*, care înseamnă frumos, și nu prin *agathon*, bun.

Este vorba de plenitudinea ființei care, creată și recreată prin Cuvântul, însuflețită și desăvârșită prin Duhul, reflectă viața divină și, prin om, redevenit în Hristos *creator creat*, este chemată să se unească cu ea. Vocabularul este pe cât de simplu pe atât de real, pentru că bunul, dacă este cu adevărat bun, nu poate fi decât frumos.

Bunătatea – frumusețe a Duhului, desemnează acest extaz al lui Dumnezeu în creația Sa, extaz

care face în același timp unitatea și diversitatea acesteia. Lucrarea Duhului, spune Dionisie Areopagitul, constă tocmai în această expansiune a Uni-Diversității trinitare în lume, pentru a o conduce nu la o dizolvare în nediferențiat, ci la o armonie cu atât mai vibrantă cu cât se naste din extrema tensiune a contrariilor.

În Duhul, cu adevărat, cele ce se contrazic se potrivesc, spune Heraclit, iar din cele ce se deosebesc rezultă cea mai frumoasă armonie... [Fragment 8].

Căci nu numai unitatea, cum ar crede un spiritualism îmbâcsit, ci și diferența vine tot de la Dumnezeu și îl definește. Duhul de bunătate și frumusețe fixează pe veci, în unitatea lui Hristos, chipul unic al fiecărei creaturi.

„Prin Duhul, spune Sf. Dionisie Areopagitul, *întreaga lor ființă va fi salvată și va trăi din plin și de-a pururi*” [Nume divine, VIII, 9]. ”Duhul, spunea Serghei Bulgakov, *este Ipostasul Frumuseții, o frumusețe care radiază de forța bunătății*”.

Aici trebuie discutată tema îndumnezeirii: “Dumnezeu s-a făcut om pentru ca omul să se poată îndumnezei”, spun Părinții, nu lepădându-se de umanitatea Sa, ci desăvârșind-o în Hristos, sub flăcările Duhului. Atanasie din Alexandria preciza: “Dumnezeu s-a făcut *sarcofor* (purtător de trup), pentru ca omul să poată deveni *pnevmatofor* (purtător de Duhul)” [Despre întrupare și împotriva arienilor, P.G. 26, 996].

Într-adevăr, la omul înduhovnicit, sufletul pătruns de Duhul nu mai este în trup, ci trupul este în suflet și prin el, în Duhul. Lutul original s-a transformat în trup duhovnicesc, vas al suflării Duhului.

Bunătatea Duhului nu se manifestă numai în transfigurarea unorori evidentă a sfinților, ci în atâtea gesturi umile care refac neobosit țesătura ființei, pe care o sfășie ura și cruzimea. Duhul este Cel prin care se împlinește zilnic această țesătură: ca și acele bătrâne cu fața ca un lut crăpat, crisalidă ce se deschide încetul cu încetul, pentru a elibera, în momentul morții, trupul cel din Duh.

Frumusețea Duhului se exprimă în calitatea unei priviri care nu judecă, ci primește și face posibilă existența celui alt. Se exprimă, deasemenea, în expresia gurii, care devine leagăn al surâsului.

Tu, care ești bunătate, Tu, frumusețe, Tu, împlinire în taina unei clipe, vino! Tu, care ești suflarea suflării mele și “viața vieții mele”, cum spunea Sfântul Augustin.

În centrul vieții creștine stă Sfânta Liturghie, iar în centrul ei stă Dumnezeiasca Euharistie. În centrul oricărei sfinte taine, mai ales al Euharistiei, se află fără doar și poate **Epicleza**, această rugăciune către Tatăl, sursă a dumnezeirii, pentru ca să trimită Duhul Său cel Sfânt “*peste noi și peste darurile ce sunt puse înaintea*”, pâinea și vinul, când e vorba de *euharistie*, pentru a integra Trupului lui Hristos pe cei prezenți ca jertfă și jertfa acestora.

Rugăciunea pe care tocmai am comentat-o cu stângăcie este o imensă epicleză, o epicleză a omenirii și a universului, pentru venirea Împărăției, despre care o variantă foarte veche a rugăciunii Tatăl nostru ne spune că nu este decât Duhul Sfânt.

Olivier Clement

Sursa: <https://www.crestinortodox.ro/sfaturi-duhovnicesti/rugăciunea-împărate-ceresc>

DEDICAȚIA ANULUI 2020

ANUL OMAGIAL al pastorației părinților și copiilor ANUL COMEMORATIV al filantropilor ortodocși români

Hotărârea a fost luată de Sfântul Sinod al B.O.R. în ședința de lucru din 25 octombrie 2018, iar în cea din 30 septembrie 2019 s-a completat programul cadru cu reperele tematice și planurile de acțiune. Ea a fost anunțată, într-un moment solemn, după slujba din 1 ian. 2020, la Catedrala patriarhală din București.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a expus cu acest prilej principalele motive care au dus la **omagierea familiei creștine și a filantropilor ortodocși români** în 2020.

„Proclamarea anului 2020 ca **Anul omagial al pastorației părinților și copiilor** urmărește evidențierea reperelor biblice și patristice ale acesteia, precum și sublinierea rolului educației creștine în societatea contemporană.

Icoana emblematică a anului omagial 2020 este icoana Sfinților Părinți Ioachim și Ana și a fiicei lor, Fecioara Maria.

„În societatea contemporană **familia creștină** trăiește într-o lume confuză din punct de vedere spiritual, fiind confruntată adeseori cu multiple provocări și crize precum sărăcia, migrația, șomajul,

alcoolismul, drogurile, depresia, divorțul și nesiguranța zilei de mâine.

Soluția la această criză constă în afirmarea cu tărie a sfințeniei căsătoriei, a solidarității în familie și între familii, a demnității maternității și paternității, a filiației și a fraternității ca daruri ale iubirii lui Dumnezeu”.

”În ce privește proclamarea anului 2020 ca **Anul comemorativ al filantropilor ortodocși români**, aceasta are ca scop identificarea și promovarea exemplului celor care de-a lungul timpului au susținut spiritual și material activitatea social- filantropică a Bisericii Ortodoxe Române, precum și evidențierea rolului filantropiei creștine astăzi, ca lucrare pastoral misionară a Bisericii.

Temeiul filantropiei creștine, a mai

spus Prea Fericitul Părinte Patriarh, îl găsim în Sfânta Evanghelie și în sfânta Tradiție a Bisericii, care subliniază, ambele, “importanța legăturii dintre viața spirituală și activitatea socială a omului, dintre rugăciune și acțiune, dintre evlavie și dărnicie, dintre Liturghie și Filantropie”.

Filantropia trebuie să înlocuiască „individualismul materialist, care își face simțită tot mai mult prezența”.

Părintele Patriarh Daniel a remarcat în final contribuția sistematică și substanțială a BOR “la alinarea suferințelor oamenilor atât prin lucrarea liturgică, duhovnicească și pastorală, cât și prin lucrarea de asistență socială și filantropică”.

(sursa : www.basilica.ro).

ACTIVITAȚI SOCIAL CARITATIVE IN PAROHILE ROMÂNEȘTI DIN LAUSANNE ȘI GENEVA

Ținem să mulțumim și pe această cale enoriașilor parohiilor noastre care au înțeles că o comunitate creștină nu-si poate atinge scopul ei fără să transpună în fapte valorile transmise prin învățătura de credință și prin cultul liturgic, așa cum ne îndeamnă Mântuitorul însuși (Matei 25, 31-46).

La sfârșitul anului trecut (decembrie 2019) s-au distribuit **CHF 20'000** pentru copiii și

batrânii defavorizați din România, **iar anul acesta (înaintea Sf. Paști)**, în ciuda izolării și implicite a întreruperii serviciilor divine publice am reușit să colectăm și să distribuim încă **CHF 1'000** pentru copiii defavorizați ai căror părinți nu au avut posibilitatea să le procure tabletele necesare pentru continuarea studiilor școlare de acasă în această perioadă de întrerupere a programului școlar în România.

La acestea se adaugă colecta de alimente (neperisabile), îmbrăcăminte, încălțăminte și jucării pt. copiii defavorizați din jud. Vaslui și Bacău, organizată de parohiile Lausanne și Geneva în 15 - 20 decembrie 2019.

Pachetele colectate de la enoriași, cărora le mulțumim pe această cale, au ajuns la destinație chiar înaintea Sf. Crăciun (*vezi imaginile alăturate*).

VĂ MULȚUMIM ÎN NUMELE COPIILOR !

Colecte de îmbrăcăminte și încălțăminte pentru copiii defavorizați din Moldova / RO

Lausanne - 15 decembrie 2019

Distribuirea colectelor de îmbrăcăminte și încălțăminte familiilor nevoiașe din Moldova

23 decembrie 2019

DE CE ÎNGĂDUIE DUMNEZEU SĂ VINĂ PESTE NOI ASTFEL DE ÎNCERCĂRI, CUM ESTE CAZUL ACESTEI PANDEMII ? DESFIGURAREA INTERIOARĂ A OMULUI

Desfigurarea interioară a omului, și prin el a întregii lumi, este cea mai longevivă și mai distructivă pandemie din câte au existat vreodată și vor exista pe acest pământ!

De câte ori în decursul istoriei sale omul a ajuns „gârbov” din punct de vedere spiritual, moral și duhovnicesc Dumnezeu nu l-a pedepsit, pentru că este un Dumnezeu al iubirii, al milei și al iertării, dar a îngăduit anumite încercări care venind asupra lui l-au pus inevitabil în fața limitelor sale și implicit a morții, cu scopul de a-i trezi conștiința și de a-l îndrepta la statura omului desăvârșit care trebuie să viețuiască după modelul lui Hristos.

Desfigurarea trupească, care poate altera trupul omului din cauza unor traumatisme fizice sau psihice sau la o vârstă prea înaintată, nu înseamnă întotdeauna o desfigurare interioară, așa cum desfigurarea interioară, ca alterare a vieții spirituale și morale a omului - fie el tânăr, matur sau vârstnic - nu implică neapărat o desfigurare trupească.

Putem arăta foarte bine și atractiv din punct de vedere fizic, dar să fim profund desfigurați din punct de vedere spiritual și moral. Tot așa putem avea o foarte frumoasă viață duhovnicească, dar să fim total neatractivi sau chiar dizgrațioși din punct de vedere fizic.

În duminica a 27-a după Rusalii Biserica ne îndeamnă să cugetăm la pericopa evanghelică a „Tămăduirii femeii gârbove” (Luca

13,10-17).

Este vorba de o femeie desfigurată fizic de o boală, ce o chinuia de optsprezece ani, și în ciuda suferinței și neputinței ei de a merge (tradiția ne spune că se deplasa ajutându-se de picioare și de mâini), nu lipsea în nici-o sâmbăta de la sinagogă. Acolo Hristos a întâlnit-o, a chemat-o la Sine și a vindecat-o de neputința ei, îndreptând smeritul ei trup. Deși ea nu mai avea obligația să vină sâmbăta la sinagogă, în situația deplorabilă în care suferința o aduse, totuși ea nu lipsea de la cultul divin, tocmai pentru că simțea că de acolo avea să-i vină vindecarea și mântuirea.

Minunea vindecării acestei femei gârbove, desfigurată fizic de duhul neputinței ei, dar foarte sănătoasă din punct de vedere spiritual, ne îndreptățește să ne privim fiecare, cu mai multă atenție, **propria desfigurare interioară**, căci de aceasta suferim toți, mai mult sau mai puțin și acesta este motivul pentru care unele încercări vin asupra noastră să ne trezească și să ne oprească din căderea continuă în care ne aflăm.

Este de ajuns să ne privim pe noi înșine în mod sincer și realist, să ne analizăm introspectiv și vom descoperi cât de desfigurați putem fi din cauza păcatului și mai ales a persistenței în păcat, a indiferentismului, a lipsei de trăire duhovnicească, de credință și de încredere în Dumnezeu, a lipsei de dragoste față de aproapele, a lipsei de smerenie și de milă față de cei

în nevoi, a mândriei, a orgoliului, a egoismului, a autosuficienței, a răutății, a neputinței de a ierta și de a fi iertați, a vicleniei noastre, precum și a lipsei de respect față de viață și de creația înconjurătoare, aceste inestimabile daruri pe care ni le-a dat Dumnezeu și de care am uitat complet.

Care sunt felurile desfigurării noastre interioare, a omului, a familiei și a societății ?

În primul rând suntem desfigurați din cauza multiplelor crize în care ne afundăm pe zi ce trece, între care cea spirituală, cea morală și cea economică sunt fundamentale.

Criza spirituală ține de lipsa sau puținătatea credinței noastre în Dumnezeu, de ruperea comunității noastre cu Biserica Lui, de agnosticismul, credulitatea, falsa credință sau de indiferentismul nostru spiritual.

Criza morală este inevitabilă în condițiile unei crize spirituale, căci, așa cum știm, morala este un credo în acțiune. De aici căsătoriile de probă, adulterul, avortul copiilor, divorțurile, despărțirile de copii sau de părinți, compromisul de orice fel pentru bani, putere, sex, poziție socială, interese personale sau de grup ș.a.

Criza economică este datorată în primul rând lăcomiei nemăsurate a unora. Furtuna care zdruncină de câțiva ani încoace corabia supraîncărcată de bogății a marilor puteri economice ale lumii nu este deloc surprinzătoare dacă privim această criză mondială a sis-

temului bancar și financiar într-o perspectivă spirituală.

Într-adevăr, acest uriaș edificiu planetar, aidoma unui turn al lui Babel clădit pe nisipurile mișcătoare ale goanei după profit și ale speculațiilor bursiere, nu va putea decât să se năruie mai devreme sau mai târziu sub propria lui povară. Căci lăcomia omului care agonisește comori pe pământ și nu în ceruri, nu cunoaște hotare, dat fiind că nici-o bogăție din această lume nu poate satisface sufletul omenesc însetat de infinit:

«Iubirea de arginți e rădăcina tuturor relelor (1 Tim. 6/10) și hrănește ca pe niște ramuri rele celelalte patimi (...) Așa cum o corabie supraîncărcată e chinuită de fiecare val, tot așa e înecat de griji și cel cu multe agoniseli...» (Evagrie Ponticul).

Este de ajuns să amintim că pământul nostru ar putea sătura 12 miliarde de indivizi cu ceea ce el produce, adică aproape încă o dată numărul actual al populației planetei. Cu toate acestea la fiecare 5 secunde un copil mai mic de 10 ani moare de foame pe pământ, iar alte câteva sute de milioane, frați sau părinți de-ai lor, sunt amenințați cu moartea din cauza foamei (cf. Jean Zigler, *Destruction massive*, Seul 2011). *Nu este aceasta o lume defigurată?*

Să nu vorbim însă numai la modul general. Să încercăm să vedem **cât de desfigurați suntem și ca indivizi**. Am pierdut sensul comunității, am devenit mai toți individualiști și carieriști punând uniunea de interese deasupra unității în comuniune. Vrem să ne descurcăm singuri, să ajungem unde dorim în mod individualist, uitând că Dumnezeu ne-a lăsat să trăim în familia creștină ca să ne mântuim împreună. Nu ne mai interesează

de cel sau de cei de lângă noi, pe care Dumnezeu i-a lăsat să trăiască special alături de noi ca să ne mântuim prin ei. Nu este aceasta o desfigurare a individului?

Familia creștină, așa cum am menționat mai sus, și-a pierdut importanța pentru cei mai mulți indivizi și ea se încearcă a fi înlocuită cu alte forme de conviețuire conjugală, care să nu mai antreneze responsabilitatea cuplului. Egoismul îi face pe tinerii părinți să-și avorteze proprii copii, iar alții trăiesc în desfrâu sau concubinaj. Nu este și aceasta o desfigurare a familiei creștine?

Iubirea, pe care de multe ori credem că o nutrim față de persoana de lângă noi, poate fi și ea desfigurată de egoism. De fapt ne iubim doar pe noi înșine și iubind pe cel de lângă noi, în realitate, noi așteptăm ca iubirea noastră să se întoarcă mult mai mare tot către noi înșine.

Dacă nu se întâmplă acest ricoșeu, așa zisa iubire devine dintr-o dată ură, mânie și răzbunare față de persoana pe care noi înșine pretendem că o iubim! Iubirea adevărată, ca agapi – a da totul fără a aștepta nimic în schimb – nu dispare niciodată. Ea își are sursa în Dumnezeu și doar smerenia și umilința noastră o poate trăi.

Desfigurată poate fi și viața noastră liturgică și spirituală, a creștinilor așa zis practicanți, care, venind la biserică, ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea nu ceea ce vrea El și nici ceea ce știe El că este mai bine pentru noi, ci ceea ce vrem noi să avem, chiar dacă ceea ce ne dorim este exact ceea ce nu ne trebuie sau nu ne face bine spiritual.

Dacă întrebi pe oricare dintre creștinii practicanți dacă știe rugăciunea „Tatăl nostru” va

răspunde că a învățat-o pe dinafară încă din copilărie. Dar tocmai aici este problema că o știm cu toții pe dinafară, nu și pe dinauntru! „Facă-se voia Ta” nu înseamnă facă-se voia mea!

Desfigurată a devenit și rugăciunea personală pe care credem că o facem, dar în timpul ei nu reușim să oprim perorația perpetuă a minții noastre care fuge în altă parte. Nu mai putem tace și, la fel de grav, nu ne mai putem interioriza.

Desfigurată este și pregătirea noastră duhovnicească dinaintea marilor evenimente sau sărbători, dinaintea Sfințelor Taine sau a unor slujbe cu caracter special. Ne îngrijim doar de partea materială, exterioară a actului respectiv (doar de cele ale Martei) și nicidecum de cea spirituală (de cele ale Mariei). De exemplu, chiar și atunci când ne spovedim păcatele desfigurăm sensul Tainei Pocăinței, pentru că apoi plecăm și facem aceleași lucruri ca și mai înainte.

Desfigurată a devenit și participarea noastră la Sfânta Liturghie pentru că, din ignoranță, din indiferentism duhovnicesc, din rea voință sau pur și simplu din comoditate, mulți creștini o transformă într-o reuniune sau slujbă oarecare uitând că scopul ei este împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului. Nu este și aceasta o desfigurare a vieții liturgice și duhovnicești?

Desfigurată este și mentalitatea noastră privind viața socială (comunitară). Transformând bogăția în avere („a fi” în „a avea”) credem că prin posesia unor bunuri materiale putem ocupa o anumită poziție în societate (în comunitate). De aceea Părinții Bisericii ne învață: „Vai ție omule când tu însuși nu știi cine și ce ești, când ce ești nu știi, iar când ce știi nu ești”!

Nu cel ce agonisește doar pentru el și cel ce are mult se impune, ci cel ce dă mult sau cel ce are puțin și este mulțumit cu ceea ce are. Pervertirea lui „a fi” în „a avea” nu ne poate duce decât la pierderea identității noastre divino-umane și a scopului acestei vieți, care este mântuirea sufletului.

Ce avem de făcut în fața acestor multiple forme ale desfigurării

noastre interioare?

Exemplul ni-l dă doar femeia gârbovă din pericopa evanghelică amintită. Să conștientizăm starea de infirmitate sufletească (spirituală și morală) în care ne aflăm și cu care, din păcate, ne-am obișnuit să trăim, și să ne întoarcem către Hristos, către Biserica Lui, acolo unde Îl putem întâlni de fiecare dată, în Sfânta Liturghie, și de

unde ne poate realmente vindeca de toate infirmitățile și neputințele noastre și de orice pandemie:

„Iar Iisus văzându-o (în sinagogă n.n.) a chemat-o și i-a zis: Femeie ești dezlegată de neputința ta. Și Și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu” (Luca 13, 12-13).

Redacția

CE ÎNVĂȚĂTURĂ PUTEM TRAGE NOI DIN ACEASTĂ GREȚĂ ÎNCERCARE CE A ÎNFRICOȘAT ÎNTREAGA OMENIRE? CREDINȚA NE AJUTĂ SĂ DESCIFRĂM TAINELE ÎNCERCĂRILOR NOASTRE DE ORICE FEL

Rațiunea este o facultate naturală și nu poate cunoaște ceea ce este deasupra naturii. Rațiunea nu poate cunoaște decât ființa căzută în păcat. Ea ne dezvăluie ca o radiografie plăgile ucigătoare ale sufletului căzut în păcat. Adevărul suprem al rațiunii este moartea. Ea nu poate merge mai departe. În timp ce adevărul lui Dumnezeu este Viață, și el nu poate fi cunoscut decât prin credință, „a cărei cale merge deasupra naturii”:

„Cunoașterea este urmată de spaimă. Dar credința este urmată de nădejde. (...) Căci credința are puterea de a face o ființă nouă după asemănarea lui Dumnezeu” (Sfântul Isaac Sirul, Cuvântări ascetice).

Orice societate clădită pe o armatură ideologică materialistă, fie ea comunistă sau capitalistă, poartă într-însa germenii propriei dezagregări. Răul care macină aceste societăți nu este de natură materială și nu poate fi lecut prin mijloace economice și financiare,

căci el își trage obârșia din duhul și inima omului și nu din lucrurile exterioare.

Atitudinea noastră față de bani ne poate sluji de termometru pentru a verifica starea de sănătate a sufletului nostru. Cu cât febra câștigului e mai mistuitoare și puterea banului mai mare în viața unui om, cu atât mai mare este sărăcia lui interioară și dependența lui de lumea exterioară, precum un infirm care nu se poate ține singur pe picioare. Cu atât mai mare este și distanța care-l separă de Dumnezeu, căci

« Iubirea de arginți este adorare de idoli și fiica lipsei de credință » (Sf. Ioan Scărarul).

Setea de a poseda bunuri pământești provine dintr-o lipsă lăuntrică pe care niciodată lucrul râvnit nu o va putea satisface. Cu cât o dorință este mai arzătoare, făcându-ne să credem că împlinirea ei ne va aduce fericirea, cu atât mai mare ne va fi dezamăgirea după ce vom fi obținut lucrul dorit. Căci oricare ar fi natura și valoarea

ea lui, orice lucru lumesc este prin definiție limitat, imperfect și supus uzurii timpului :

« Nu am dori niciodată vreun lucru cu înflăcărare, dacă am cunoaște pe deplin ceea ce dorim » (La Rochefoucauld).

Dorințele și nădejile noastre sunt infinit mai vaste decât tot ceea ce putem obține în această lume, căci obârșia lor reală este setea sufletului de a se uni cu Ființa veșnică a lui Dumnezeu, fără de care propria noastră ființă nu este decât neant, ca și toate avuțiile și bunurile noastre lumești, ce nu vor putea niciodată umple acest vid lăuntric fundamental, care este pecetea în fiecare din noi a căderii în păcat a lui Adam :

« Oare ce ne strigă această aviditate și această neputință dacă nu faptul că a existat odinioară în om o fericire adevărată, din care nu i-a mai rămas acum decât urma și găoacea goală pe care încearcă în zadar să o umple cu tot ce-l înconjoară, căutând în lucrurile absente ajutorul pe care nu-l poate obține »

de la cele prezente, dar care sunt toate neputincioase, dat fiind că acest abis infinit nu poate fi umplut decât de un lucru infinit și veșnic, adică numai de Dumnezeu El Însuși » (Blaise Pascal).

De aceea o societate întemeiată pe acumularea bunurilor materiale și a bogățiilor pieritoare ale acestei lumi

« Asemăna-se-va bărbatului nerod care și-a clădit casa pe nisip. Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea și a căzut. Și năruirea ei a fost mare » (Matei, 7, 26-27).

Dușmanul omului nu este societatea, nici natura, nici un alt om, și nimeni altcineva decât el însuși, care printr-o smintită folosință a libertății sale, merge pe urmele lui Adam, devenind astfel propriul lui dușman. Căci « nimeni nu poate vătăma pe acela care nu-și vatămă lui însuși » și « nicio încercare nu-l poate zdruncina » pe cel ce și-a zidit casa pe stâncă credinței în Dumnezeu :

« Nici greutatea materiale, nici vrăjmășia soartei, nici nedreptățile celor puternici (...), nici mulțimea nenorocirilor, nici spurcatul amestec al tuturor relelor omenești, nu vor putea câtuși de puțin să-l zdruncine pe omul curajos, înțelept și prevăzător. (...) Cât privește casa celuiilalt, ea a fost cu ușurință dărmată, nu sub puhoiul nestăvilat al încercărilor, ci din pricina propriei sale nesăbuinte ; acea casă nu s-a năruit pentru că vântul a suflat împotriva ei, ci a avut această soartă pentru că fusese clădită pe nisip, adică pe nepăsare și pe cele rele » (Sf. Ioan Gură de Aur – « Omul nu poate fi decât victima lui însuși »).

O societate care s-a abătut de la învățătura lui Hristos nu va putea

afla niciunde în altă parte calea, adevărul și viața (Ioan 14, 6), așa încât toate construcțiile ei intelectuale și materiale – oricare ar fi sistemul ideologic, politic sau economic pe care se sprijină – nu sunt decât versiuni diferite ale uneia și aceleiași case clădită pe nisip, care va sfârși prin a se năruia mai devreme sau mai târziu, căci omul care a rupt alianța cu Tatăl ceresc nu e decât „ țărână și se va întoarce în țărână ” (Fac. 3, 19).

Existența însăși a omului modern este făcută din grăunțe de nisip și nori de pulbere care îi întunecă mintea și îi acoperă vederea, astfel încât el nu mai zărește decât pământul și niciodată cerul. Căci tot ce vine din lume – griji, nădejdi, năzuințe, ambiții, bani, averi, putere, câștiguri, pierderi – nu este decât nisip și pulbere în fața lui Dumnezeu, iar forfota neconținută a omului în țărâna celor lumești nu este foarte diferită de cea a unei furnici :

« Adânciți-vă luarea aminte și priviți : iată, lucrul ce vă preocupă s-a dus ; în locul lui a venit altul, acesta a fost înlocuit pe dată de un al treilea ; nici acesta nu a apucat să se arate bine, că îl împinge deoparte un al patrulea, care e alungat la rândul lui de un al cincilea, și așa mai departe. (...) Priviți și mai atent, și veți deosebi în voi înșivă, sub această învălmășeală a gândurilor din minte, din voință, grija statornică pentru viața de zi cu zi, care, asemenea unui vierme, roade neconținut sufletul și îl gonește pe om dintr-o osteneală în alta » (Sf. Teofan Zăvorâtul).

Puzderia amestecată și nesfârșită a gândurilor reproduce înlăuntrul omului mulțimea infinită a lucrurilor exterioare, alcătuite din miliarde de grăunțe de nisip – molecule, atomi, particule subatomice

– care compun totalitatea lumii materiale. Atunci când nisipul acestei lumi ne acoperă sufletul, existența omenească este aidoma unui deșert care ne desparte în același de tip de propria noastră ființă și de Ființa dătătoare de viață a lui Dumnezeu: « *Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu dacă nu se îndepărtează de lume. (...) Aceasta este virtutea : mintea să nu se mai ocupe de lucrurile lumești* » (Sf. Isaac Sirul).

Ființa reală a omului nu este din această lume, astfel încât singurele lucruri pe care le putem pierde pe pământ – și pe care oricum le vom pierde într-o zi sau alta – nu sunt decât propriile noastre iluzii, rătăcirea minții și falsa viziune a omului și a vieții, care ne împiedică să fim ceea ce suntem. Nu putem ajunge la ființa noastră indestructibilă, făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, decât după ce a fost distrus tot ce este destructibil. În ziua în care, părăsind această lume, vom pierde totul, vom înțelege că acest tot era nimic.

Casa clădită pe stâncă este credința pe care o avem în Cel ce a biruit lumea, căci împărăția Lui nu este din această lume : « *Sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici ce este acum, nici ce va să fie, nici puterile înălțimii, nici puterile genunei și nicio altă făptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Iisus Hristos, Domnul nostru* » (Rom. 8, 38-39).

Să avem încredere după cum El însuși ne-a îndemnat „ *În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea* ” (Ioan 16, 33). (Texte culese din artic. Dlui **Viorel Ștefăneanu**, publicate în rev. Apostolia, a MOREOM din 1 iulie 2008 și 1 martie 2009).

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE TINERILOR NU REUȘESC SĂ CRED ÎN DUMNEZEU ȘI CU ATÂT MAI PUȚIN ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI, PE CARE NU O ÎN- TREVĂD. CUM POȚI CREDE ÎN CEEA CE NU VEZI ?

Dragul meu,

A crede sau a nu crede în Dumnezeu și în Împărăția Lui ține de libertatea sau libera voință a fiecăruia, și acesta este un atribut divin cu care omul a fost înzestrat dintru început, prin chipul lui Dumnezeu după care a fost creat. Așa cum omul are dreptul să creadă sau nu în Cel care l-a creat, în același fel îi revine și responsabilitatea alegerilor sale, precum și asumarea consecințelor acestor alegeri.

Dar, te-ai întrebat vreodată ce este viața ta și cât durează ea?

Eu nu țin să te conving de ceva în detrimentul voinței tale, pentru că sunt de părere, pe de o parte, că toate vin la rândul lor, iar pe de alta, că o astfel de convingere, ca să îți poată schimba într-adevăr viața, trebuie să vină din propria ta întâlnire personală cu Dumnezeu, în interiorul conștiinței tale. Aș încerca însă să te ajut să-l cauți acolo unde trebuie, printr-un simplu exemplu, la îndemâna oricui.

Acest exemplu arată că **viața noastră este ca un pumn de apă care ni se scurge printre degete în imensitatea mării pe care plutim**, printre valurile ei mai mari sau mai mici.

Ai fost vreodată pe mare?

Dacă nu, poți să-ți imaginezi!

Imaginează-ți că te afli pe o ambarcațiune undeva în largul mării și te minunezi de întinderea nesfârșită a apei dinaintea ta. Indiferent către ce punct cardinal ai privi-o ea rămâne de necuprins

pentru privirea ta. Te minunezi de frumusețea ei, dar în același timp te și înspăimânți de nesfârșitul ei și mai ales de necunoscutul ei!

Te apleci, bagi mâna în mare și scoți un pumn de apă din această minunată și înfricoșătoare imensitate. Îndată apa începe să se scurgă printre degete până când mâna îți rămâne goală.

Acea apă care se scurge este viața unui om. De la naștere până la moarte ni se scurge continuu printre degete până când se termină, și o dată cu ea se pierd toate câte ne sunt dragi în această viață. Și totuși, **Dumnezeu** (Împărăția Lui), despre care tocmai vorbim, în care eu cred și pentru care trăiesc, dar tu nu crezi încă, **este ca restul apei din mare.**

Omul, ignorând veșnicia pentru care a fost creat, se mulțumește să trăiască doar pentru acea cană de apă care i se scurge printre degete. Cei care îl urmează pe Iisus Hristos, însă, folosesc pumnul acela de apă, din această viață, doar ca pe un mijloc necesar care să-i conducă către nesfârșitul mării. Altfel spus, ei trăiesc din această viață, adică din pumnul acela de apă, în marea vieții cea fără de sfârșit din care provin, și în care sunt conștienți că se vor întoarce.

Da, vei răspunde, dar cu toate acestea, nu sunt încă convins să cred în acest Hristos despre care îmi vorbești.

Eu nu am încercat să te conving! Ascultă-mă!

Este nevoie doar de o clipă să te

întâlnești realmente cu Cel care te așteaptă să-L cunoști, singurul care te poate convinge de ceea ce tu ai nevoie. Eu nu sunt decât un instrument prin care El răspunde indirect căutărilor tale.

Hristos însuși se uită la tine și zguduie întăriturile vieții tale, tocmai pentru a te face să-L întâlnești și să-L cunoști. Chiar și întrebarea ta nu este deloc întâmplătoare. În extazul mistic pe care Pascal l-a avut, neliniștit pentru că îl căuta pe Dumnezeu neavând un semn concret din partea Lui, a primit acest răspuns, care se potrivește și întrebării tale: „*Nu m-ai căuta, dacă nu m-ai fi găsit*”.

Chiar și această pandemie care a înspăimântat omenirea în aceste câteva luni de zile este tot o zguduire a vieții atât de trecătoare a oamenilor și o încercare a credinței sau a necredinței lor. Unii L-au cunoscut pe Dumnezeu doar sub aparatele de ventilație la terapie intensivă.

Cei care se mulțumesc să trăiască doar pentru acel pumn de apă, care li se scurge printre degete, nu pot fi decât înfricoșați de moarte, decepționați, deprimați, frustrați, neîmpliniți și nemulțumiți, triști și însingurați în această viață.

Când îl vei cunoaște însă pe Iisus Hristos – marea incomensurabilă care s-a micșorat pe sine pentru ca tu să o poți cuprinde întreagă în pumnul vieții tale - în acel moment vei înțelege că ești cunoscut în întregime de Dumnezeu și că ești iubit de El în mod personal, unic și irepetabil, prin Iisus Hris-

tos, Fiul său cel veșnic viu.

Nu pot decât să mă rog ca acea clipă să vină și pentru tine!

Acea clipă binecuvântată, acea lumină fulgerătoare, este clipa în care-L vei cunoaște pe Iisus Hristos, Cel care îți va descoperi că apa vieții tale care ți se scurge clipă de clipă, ceas de ceas, printre degete, nu se scurge spre pieire sau spre neființă, ci spre a se regăsi în adevărata și unica ființă, acolo unde îi este locul din care ea a fost luată. O dată cu ea – sau, mai bine zis, prin ea – ajunge acolo și persoana ta unică, irepetabilă și indispensabilă de viața pe care a trăit-o în această lume.

Atunci când îl vei întâlni și îl vei cunoaște Mântuitorul Hristos îți va schimba integral viața și vei înțel-

ege cu adevărat care este sensul existenței tale pe acest pământ și de ce trăiești acum și aici, pentru a ajunge atunci când și acolo unde îți este locul.

Vălul obscur al ignoranței vieții spirituale, al indiferentismului și al pasivității duhovnicești, al egoismului și al fricii de moarte, specific acestei vieți relative ți se va ridica dintr-o dată de pe conștiință, și atunci vei cunoaște adevărata lumină, vei înțelege că nu trăiești întâmplător, nu trăiești doar pentru a supraviețui și a muri în această viață, ci pentru a te pregăti pentru marea regăsire în rădăcinile divine ale vieții tale.

Fortând limitele superioare ale înțelegerii prin credință și încredere în Dumnezeu și în

Împărăția iubirii Sale celei veșnice vei descoperi rostul acestei vieți, originea și destinul ei, și mai ales darul vieții veșnice pe care ți l-a oferit Dumnezeu dintru început, atunci când ai luat un pumn de apă din oceanul vieții care este El însuși, și din care, viețuind, faci parte și tu.

Dumnezeu să-ți lumineze calea spre a-L descoperi în interiorul inimii tale, prin Iisus Hristos – Cel care este reala cunoștință „Calea, Adevărul și Viața” noastră, a tuturor.

Și nu uita că mai există o cale prin care poți să-L cunoști pe Dumnezeu: roagă-te la El și te vei convinge singur că nu va întârzia să-ți răspundă!

Bon courage!

CARE ESTE SCOPUL VIEȚII ?

Nu văd de ce aș mai trăi într-o viață insuportabilă care nu mi-a oferit nimic bun până în prezent și știu că nici nu-mi va oferi ceva în viitor

Ca să ști care este scopul vieții trebuie să cunoști mai întâi ce este viața, să cunoști natura vieții tale. Eu însumi am realizat, și acesta este poate cea mai importantă realizare a mea (dacă nu singura), să-mi cunosc natura propriei vieții.

Prin această realizare a naturii vieți mi-am dat seama, prin deducție, că fiecare viață a apărut la fel, autorul sau izvorul ei fiind unul și același pentru noi toți – Dumnezeu! Și nu doar viața noastră, ci însuși Universul a apărut la fel. Întreaga creație îi aparține Lui.

Dacă ști natura acestei vieți, originea și destinul ei, vei cunoaște natura oricărei existențe, prin deducție, și – bineînțeles – vei cunoaște și drumul în viață, destinația sau scopul ei.

Dar, ca să fi convins că nu te-ai

înșelat în demersul tău, în ceea ce ai descoperit, și că esti pe drumul cel bun trebuie să ajungi să conștientizezi că cel mai important lucru în existența ta, care se întâmplă chiar acum în viața ta, este acela că ești VIU.

Nimic altceva! Să fi conștient că trăiești! Faptul că ești viu, dar tu nu conștientizezi acest unic și dumnezeiesc dar al existenței tale, este dovada că ceva este în neregulă și că nu ești pe drumul cel bun.

Nu interesează în lumea aceasta nici averea, nici banii, nici câștigul, nici tranzacțiile la bursă, nici puterea, nici demnitățile, nici poziția socială, și nici chiar relațiile amoroase, nimic din toate acestea. Toate pălesc în fața darului dumnezeiesc al vieții.

Ca să mă înțelegi ce vreau să-ți

spun, îți propun să facem împreună un test, cel mai simplu din câte pot exista. Să presupunem că mâine vei pierde – asta nu înseamnă că eu mi-aș dori ca tu să pierzi – jumătate din banii pe care i-ai agonisit cu trudă în atâția ani, și vei ajunge să trăiești într-o situație precară sau chiar în sărăcie. Devastat de această pierdere enormă mintea ta îți va spune că nu mai are rost să mai trăiești.

Atunci, ca să-ți dai seama de forța și natura divină a vieții care este în tine, o forță incomensurabilă pe care tu nu o cunoști pentru că nu ai cum să o cuprinzi, închide gura și țineți nasul strâns între degete două minute. Corpul tău va reacționa îndată și îți va spune: „la naiba cu banii tăi, eu vreau să trăiesc”!

Sau alt exemplu: mâine vei găsi

relația ta de iubire distrusă, realizezi că persoana în care ți-ai pus toată dragostea și încrederea nu mai are nevoie sau nici n-a avut vreodată cu adevărat nevoie de tine. Devastat și de această stare imposibil de gerat, mintea își va spune „vreau să mor”. Atunci tu verifică, dacă este într-adevăr așa, repetând testul de mai sus. Viața din tine va spune: „la naiba cu iubirea ta, eu vreau să trăiesc”!

De fiecare dată când crezi sau simți că vrei să mori mai întâi verifică dacă este așa, și după aceea vezi dacă-ți mai menți decizia. Viața din tine, divinul acestei vieți, va spune de fiecare dată: „la naiba cu toate astea, eu vreau să trăiesc”!

Vreau ca tu să realizezi că cel mai important lucru care ți se întâmplă acum este VIAȚA ta. Nu gândurile extravagante pe care le ai tu, nu emoțiile, nici măcar sentimentele, nu planurile tale amoroase, familiale, intelectuale, financiare

sau orice alte prostii ai creat în jurul tău, toate acestea sunt doar accesorii ale vieții, și ele nu se pot confunda niciodată cu VIAȚA însăși.

Nu haina de pe tine, nici telefonul pe care-l porți în buzunar, nici mașina pe care o conduci și nici casa în care locuiești, nimic din toate aceste nu se poate confunda cu tine însuși, cu viața care trăiește în tine.

Acestea toate pier, dar tu, prin viața pe care o ai, și care nu e din lumea acesta, tu ești și vei rămâne veșnic viu prin sufletul tău nemuritor, această flacără de lumină divină, care arde continuu fără să se mistuie, și care te face unic, irepetabil și veșnic. Flacăra aceasta, care este viața din tine, te deosebește de toate creaturile universului și de toate lucrurile efemere care există pe acest pământ.

Totul este să fi conștient că ea există și trăiește arzând în tine cu

fiecare clipă a vieții tale. Nu este în exteriorul tău și nici în cel de lângă tine, ci în adâncul ființei tale.

Flacăra vieții tale este de origine divină, și prin lumina și sfințenia ei îți descoperă de unde vii și unde te îndrepti și tot ea este pașaportul tău spre veșnicie. O flacăra vie interioară pe care tu nici nu ai aprins-o și nici nu ai dreptul să o stingi. În fața ei toate celelalte sunt simple lucruri, emoții, sentimente, dorințe sau stări sufletești trecătoare.

Adu-ți aminte de aceasta ori de câte ori ești ispitit să gândești că viața ta nu mai are nici-un rost.

Îți stau la dispoziție, bineînțeles, pentru o discuție mai profundă, directă și personală, pe această temă, dar până atunci încearcă să te rogi lui Dumnezeu să-ți desopere frumusețea inegalabilă și splendoarea acestei vieți.

Redacția

Ips. Părinte Mitropolit Iosif în mijlocul tinerilor, al copiilor și al credincioșilor la biserica din Geneva (Gd-Lancy)

RUBRICA PĂRINȚILOR ȘI A COPIILOR

LĂSAȚI COPIII SĂ VINĂ LA MINE

„Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, că Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia”.
(Luca 18, 16)

„Adevărat grăiesc vouă: Cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea”.
(Luca, 18, 17).

Aceste cuvinte rostite de Mântuitorului Iisus Hristos nu se adresau doar părinților din vremea în care El a trăit ca Om pe pământ, ci ele sunt o chemare și o poruncă pentru părinții din toate timpurile și din toate locurile.

Sfântul Sofronie de la Essex, recent canonizat, spunea :

“Scopul nu este ca pruncul să fie doar împărțit cu Sfintele Taine, ci să trăiască într-o atmosferă de rugăciune în casă. Atmosfera casei unde trăiesc copii trebuie să fie o atmosferă de rugăciune. Părinții trebuie să însușească copilul în dragostea lui față de Hristos și față de Maica Domnului.”

„Când copiii sunt mici, trebuie să existe anumite reguli în casă, pe care ei trebuie să le respecte, dar pe măsură ce aceștia cresc, încet-încet restricțiile trebuie relaxate, chiar retrase definitiv, pentru că trebuie să dăm copiilor libertatea în care ei trebuie să se dezvolte. Să le dăm și daruri !

Copiii pot să se simtă plictisiți când își trăiesc viața bisericească, alături de părinți sau bunici, dar trebuie să trăiască creștinește, pentru că cel mai important este ca atunci când ei vor ajunge mari să nu devină ate. Ateismul este mai rău decât orice păcat trupesc pe care ar putea să-l facă un tânăr.”

Părintele Sofronie de la Essex (Hierotheos Vlachos, Cunosc un om în Hristos: *Părintele Sofronie de la Essex*, traducere din limba greacă de pr. Șerban Tica, Editura Sophia, București; Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2011, p. 329)

Îndemnuri ale Întâistătorului Bisericii noastre, Părintelui Patriarh Daniel, adresate părinților și copilor

- 👤 Nașterea de prunci este totdeauna un dar de la Dumnezeu.
- 👤 Fiecare copil care se naște are o chemare sfântă de la Dumnezeu.
- 👤 Copiii sunt chipuri de lumină cultivate prin credință și iubire.
- 👤 Caracterul copiilor nu se formează numai prin cuvinte și activități, ci și prin modul de viață al părinților, prin exemplul dat de aceștia.
- 👤 Iubirea copiilor față de părinții lor cuprinde în sine împlinirea îndemnului Sfintei Scripturi, și anume: Cinsteste pe tatăl tău și pe mama ta (Ieșire XX, 12), iar această cinstire se exprimă prin dragoste fiercică, ascultare, bună purtare, sânguință la învățătură și fapte bune.
- 👤 Familia reprezintă lăcașul intim cel mai de preț pentru cultivarea iubirii părintești, filiale și fraterne ca lumină a educației care leagă între ele generațiile trecute, prezente și viitoare.
- 👤 În Biserică învățăm de la Sfinții Părinți că educația tinerilor și a copiilor este o artă și nu una întâmplătoare, ci ea este cea mai însemnată dintre arte.
- 👤 În calitate de părinți sufletești, preoții trebuie să poarte o grijă mai mare creșterii spirituale a copiilor și tinerilor.
- 👤 Prin educația creștină copiii devin făclii luminoase ale vieții duhovnicești.
- 👤 Caracterul copiilor nu se formează numai prin cuvinte și activități, ci și prin modul de viață al părinților, prin exemplul dat de aceștia.

- 👤 Familia, Biserica și Școala sunt chemate să ofere copiilor și tinerilor, pe lângă cunoștințe intelectuale, și o formare spirituală pentru a trăi viața în comuniune de iubire față de Dumnezeu și de oameni
- 👤 Copiii trebuie educați în duhul Evangheliei iubirii lui Hristos și al valorilor creștine, prin rugăciune și îndemn la viață sfântă și fapte bune.

Sursa : www.basilica.ro

👤 „Familia cu pruncuți în vatra casei, este primul Paradis care ne pregătește pentru marea întâlnire cu Domnul Dumnezeu! Pruncii ne vor duce de mână în Împărăția Iubirii lui Dumnezeu!” **IPS Calinic Argeșeanul**

👤 „Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de Cer. Să nu uităm acest lucru, iar dacă într-o societate există copii, înseamnă că avem speranțe” **PS Benedict Bistrițeanul**

DRAGI COPII, SĂ FIM ASEMENEA UNUI IZVOR

Într-o zi călduroasă, trei călători s-au întâlnit lângă un izvor curat. Izvorul țâșnea din pământ la marginea unui drum important. În jurul lui se înălțau copaci și creștea o iarbă deasă. Apa, curată ca lacrima, se aduna într-un mic bazin săpat în piatră, iar de acolo curgea la vale și forma un râuleț sprinten. Călătorii s-au odihnit la umbră și au început să bea apă din izvor. Deasupra izvorului era o piatră și pe ea stătea scris: „Fii asemenea acestui izvor!”

Călătorii au citit cele scrise și au început să se gândească ce înseamnă aceste cuvinte.

- Este un sfat bun, a spus unul dintre călători, după cum se vedea, negustor de meserie. Izvorul curge fără odihnă, zicea el, curge departe, adună în el apa altor izvoare, se face râu mare. La fel și omul: trebuie să muncească neîncetat și atunci va avea succes în toate și se va bucura de mult bine.

Al doilea calator era un om tânăr. - Nu, a spus el. După mine, cu vântul de pe piatră vrea să ne destăinuie că omul trebuie să-și păzească sufletul său de gânduri și dorințe rele, pentru ca sufletul lui să fie la fel de curat ca apa din acest izvor. Apa aceasta aduce bucurie și putere tuturor aceluia care, la fel ca noi, se odihnesc lângă el.

Însă dacă acest râuleț, care a călătorit în tot pământul, ar fi avut în el apă tulbure și murdară, la ce-ar fi folosit, cine ar mai fi băut apă din el?

Al treilea călător era un bătrânel. El a zâmbit și a spus:

- Adevărat a grăit tânărul! Izvorul îl adapă oricând pe cel care însetează și ne învață să facem binele oricui, fără să așteptăm răsplată și mulțumiri.

„Iisus a zis: Oricine va bea din apa aceasta va înseta din nou. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică” (Ioan 4, 13-14).

CONCERTUL DE COLINDE SI SERBAREA COPIILOR PENTRU MOS CRACIUN

BISERICA GENEVA (GD-LANCY) 7.12. 2019 și BISERICA LAUSANNE 8.12.2019

**Arhiepiscopie Concurs
Atelier de creație pentru copii - aprilie 2020
Parohiile Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne, Protopopiatul Elveției**

*P-Geneva (Gd-Lancy),
Ernest Chirila (13 ans) et
Ciprian Chirila (11 ans),
construction des nichoirs
en bois et peinture sur bois
(10-11 avr. 2020)*

*P-Geneva (Gd-Lancy),
Hana-Carina Loup (11 ani),
interpretand la pian piese de
J.S.Bach , 16.04.2020
(vezi înregistrările)*

P-Geneva (Gd-Lancy), Aurel-Ian Loup (6 ani), Mormântul Domnului (18.04.2020)

Arhiepiscopie Concurs

Atelier de creație pentru copii - aprilie 2020

Parohiile Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne, Protopopiatul Elveției

P-Lausanne, Alexia Coman (14 ans) et David-Adrian Mazilu (5 ani)
Lucian Coman (6 ans), priere - si Andrei Nectarie Mazilu (3 ani),
Cher Ange Gardien (15.04.2020) Hristos a inviat (19.04.2020)

P-Geneva (Gd-Lancy),
David-Adrian Mazilu (5 ani),
rug. Tatal nostru (17.04.2020),
vezi inregistrările

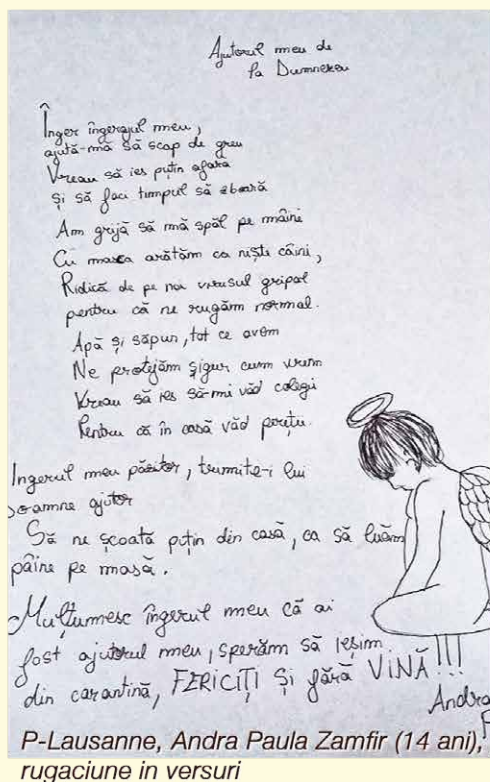
Cher Ange Gardien,

Je te demande que du bien !
Je sais que tu peux nous aider
Malgré toutes les difficultés !
J'ai besoin de mes amis et de toute ma famille
Pour vivre en harmonie.
Protège-les de ce virus
Et ne les laisse pas rentrer dans ce bus !
Fait que cette période s'arrête
C'est tout ce que je souhaite !
Prend soin de nous et de nos êtres chers,
Je t'en supplie :
Fait en sorte que mes amis soient en vie !
Alexia et Lucian Coman
Chemin des Retraites 11
CH-1003 Lausanne

Arhiepiscopie Concurs Atelier de creație pentru copii - aprilie 2020 Parohiile Geneva (Gd-Lancy) și Lausanne, Protopopiatul Elveției

P-Geneva (Gd-Lancy), Délphine Chirila (frânțuzoică trecută la ortodoxie), își învață copiii (și ei botezați ortodox) cum se înroșesc ouale pt. Sf. Paști, și cum se prepară cozonacii, conform tradiției românești (18.04.2020)

RUBRIQUE LITURGIQUE

REPOUSE AUX QUESTIONS DES FIDÈLES

Pourquoi ne continuons-nous pas virtuellement les services liturgiques, comme nous l'avons fait jusqu'à présent? Dans ce cas, toutes ces restrictions à la participation des fidèles aux services religieux ne seraient plus nécessaires.

Comme vous le savez, sans doute, nous avons été obligés de choisir la formule de transmission virtuelle des saints offices, pendant deux mois et demi, en raison de l'impossibilité d'officier en présence des fidèles dans la sainte église. Dès **le 16 mars** dernier les services religieux en présence des fidèles ont été interdits.

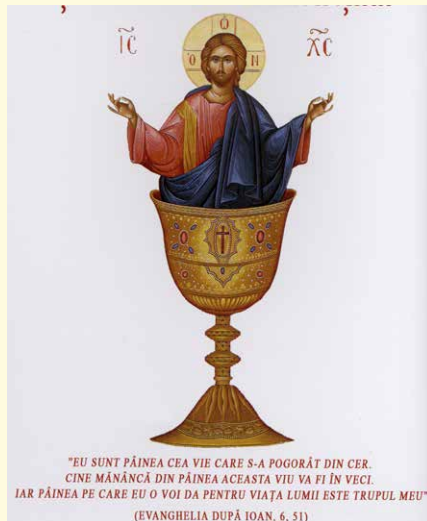
Depuis lors, aucune réunion de plus de cinq personnes n'a été autorisée et les églises, comme tout lieu de culte ou de prière, n'étaient plus autorisées à officier en présence des fidèles.

De plus, nous avons été **dans l'impossibilité de distribuer la Sainte Communion ou d'assurer des permanences de confessions.**

Bien entendu, en cas de danger de mort ou de visite aux fidèles gravement malades, le salut des âmes a dû, doit et devra primer sur toute restriction et la présence du prêtre a été, est et elle sera assurée.

Dans cette situation très particulière nous avons été obligés de choisir la formule de „transmission virtuelle” de la Divine Liturgie ainsi que des conférences dominicales pendant deux mois et demi.

Cette interruption prolongée des offices publics nous a beaucoup pesé nous tous les chrétiens, surtout les orthodoxes habitués à participer dominical à la Divine Liturgie, et certains fidèles se sont lassés des offices et des conférences par écrans interposés ou des conversations avec le prêtre par

téléphone ! Ressentir cela comme un manque, c'était un réflexe purement chrétien et éminemment orthodoxe !

Si tous les moyens „virtuels” mis en place dans cette période ont pu aider à soutenir notre foi, ils ont été incapables de remplacer le « réel » des sacrements.

Mais cette interruption prolongée des offices publics n'a pas pu nous décourager, car Dieu est fidèle et il ne permettra pas que nous soyons affamés trop longtemps. Nous avons vécu des moments vraiment exceptionnels : *Dieu veut donc nous donner des grâces exceptionnelles !*

Comme vous le savez, **la reprise de la célébration publique d'offices religieux a été autorisée à partir du 28 mai 2020**, avec des normes sanitaires ultrastrictes, désinfectassions des mains à l'entrée dans le lieu de culte, garder la distanciation de 2 mètres entre les personnes, ne pas chanter, ne pas

embraser les icônes, respecter un traçage de chaîne des participants aux offices, garder sa place tout au long de l'office et autres.

Malgré toutes ces restrictions le vrai chrétien, qu'il soit orthodoxe, catholique ou protestant, ne peut pas vivre une vie spirituelle normale sans la Divine Liturgie et sans l'Eucharistie.

Pourquoi ne pas se contenter de la liturgie transmise par l'écran?

Tous, nous avons ressenti pendant deux mois et demie un terrible manque :

comme fidèles, *l'impossibilité de recevoir sacramentellement l'Eucharistie* et de participer réellement au Saint-Sacrifice de la Divine Liturgie est devenue pour vous de plus en plus cruelle; **comme prêtres**, *l'impossibilité d'administrer les sacrements, de distribuer la communion, de célébrer publiquement la liturgie et de vous rencontrer „réellement”*, nous a coûté terriblement.

Nous avons découvert ainsi, au fil des semaines de ce confinement, combien **notre spiritualité liturgique est divino-humainement „incarnée”** : nous ne sommes ni des anges ou de purs esprits, ni des intelligences „artificielles” ou des cœurs „virtuels” ! Nous sommes ce mystérieux composé d'un corps, d'une âme et d'un esprit que Dieu veut sauver *totale*ment : en sanctifiant, à travers notre esprit, nos âmes immortelles et en ressuscitant nos corps mortels.

Ainsi, le mystère du salut s'est-il justement opéré par l'*Incarnation du Fils de Dieu*. En prenant notre nature humaine, le Verbe s'est fait chair afin de nous diviniser, nous faisant participer à sa nature divine.

Même pendant la Sainte Cène, quand il a communiqué ses disciples, par le pain et le vin, avec son Corps et son Sang, ainsi que par son sacrifice sur la Croix, comme amour suprême pour nous les hommes, par sa mort et surtout par sa Résurrection, Dieu s'est rendu visible, palpable, audible, autrement dit sa présence était perçue directement et réellement par tous nos sens.

Le récit de l'apparition à l'apôtre Thomas, le premier dimanche après Pâques, était bien éclairant: même après sa Résurrection, Jésus a manifesté à ses apôtres qu'il n'était pas devenu un esprit sans corps. En leur apparaissant à plusieurs reprises, il leur montra ses stigmates biens réels, il mangea avec eux et leur parla. *«Voyez mes mains et mes pieds ; c'est bien moi. Touchez-moi et voyez: car un esprit n'a ni chair ni os, comme vous voyez que j'en ai.»*

La situation dans laquelle nous avons été pendant ces mois de confinement a été terrible en cela même qu'elle nous a privé de cet aspect incarné de notre foi. Car les sacrements de l'Église ne sont pas „virtuels” ou seulement „spirituels”: ils sont nécessairement sensibles car ils sont des signes efficaces qui communiquent ce qu'ils signifient.

On est tous convaincus qu'il n'y a pas de vraie confession par téléphone ou de communion sacramentelle par écran interposé!

S'il est tout à fait exact que Dieu n'est pas lié par les sacrements

et qu'il peut donner sa grâce librement et en-dehors même de ceux-ci en cas de nécessité, il n'empêche qu'habituellement c'est bien par leur réception sensible et corporelle que la grâce touche nos âmes par nos corps. La médiation sensible des sacrements fait partie du plan de Dieu pour le salut des hommes : elle est la voie habituelle par laquelle Dieu se donne à nous.

Dans son homélie prononcée à Bari pour la clôture du 24e Congrès eucharistique italien, le dimanche 29 mai 2005, le **Pape Benoît XVI** insistait sur l'importance de l'assistance à la messe dominicale, qui constitue à la fois un commandement de l'Église et une nécessité vitale pour le chrétien. Il déclarait : *«Nous devons redécouvrir avec fierté le privilège de participer à l'Eucharistie, qui est le sacrement du monde renouvelé. La résurrection du Christ eut lieu le premier jour de la semaine, [le dimanche,] qui, dans l'Écriture, était le jour de la création du monde. C'est précisément pour cette raison que le dimanche était considéré par la communauté chrétienne primitive*

comme le jour où un monde nouveau a commencé, celui où, grâce à la victoire du Christ sur la mort, la nouvelle création a commencé. En se rassemblant autour de la table eucharistique, la communauté se formait progressivement comme le nouveau peuple de Dieu. Saint Ignace d'Antioche définissait les chrétiens comme « ceux qui sont parvenus à la nouvelle espérance », et il les présentait comme des personnes «qui vivent selon le dimanche» („iuxta dominicam viventes”). Dans cette perspective, l'Évêque d'Antioche se demandait: „Comment pourrions-nous vivre sans Lui, que les prophètes aussi ont attendu?” (Ep. ad Magnesios, 9, 1-2). »

Chers Fidèles, Soyons forts et persévérants dans la prière personnelle et participons le plus possible à la Sainte Liturgie et à la Divine Eucharistie. Continuons à supplier Dieu d'éloigner totalement cette pandémie, de soulager les malades, de donner la force et le courage nécessaires à ceux qui souffrent des conséquences de cette situation. Amen.

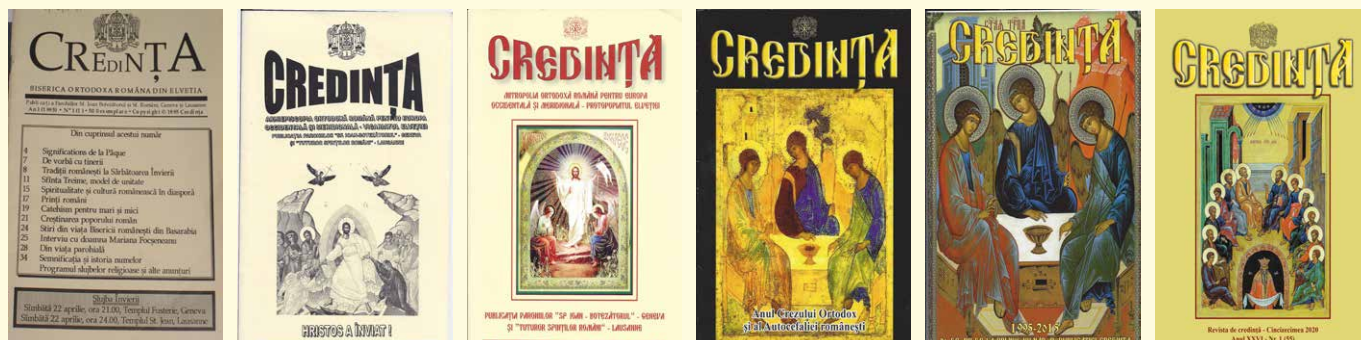
Cina cea de Taină, pictură murală 2008, Paraclisul „Sfântul Ier. Nicolae” al familiei pr. Diaconu

ANIVERSĂRI (I)

25 DE ANI DE LA PRIMUL NUMĂR AL PUBLICAȚIEI CREDINȚA

*Cu voia Tatălui, cu lucrarea Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh,
dar și cu interesul, participarea și contribuția Dumneavoastră (a cititorilor),
publicația „CREDINȚA” a împlinit anul acesta la Sfintele Paști 25 de ani !*

*Publicația CREDINȚA în cei 25 de ani de apariție: Nr. 1 (Sf. Paști 1995) ; Nr. 15 (Sf. Paști 2000) ; Nr. 25 (Sf. Paști 2005) ;
Nr. 35 (Sf. Paști 2010) ; Nr. 45 (Sf. Paști 2015) ; Nr. 55 (Rusalii 2020) ;*

Cum s-a născut revista CREDINȚA?

Publicația a apărut pentru prima dată la sâr-bătoarea Sfintelor Paști 1995 (în 500 de exemplare), la inițiativa tinerilor de origine română care se întruneau regulat, la Lausanne și la Geneva, în jurul Părintelui Adrian Diaconu. Ei și-au exprimat dorința de a se pune în scris informațiile pe care le primeau cu prilejul acestor întruniri, în așa fel încât tot românul, stabilit în această parte a Elveției, să cunoască - după 50 de ani de educație ateistă în România - câte ceva din spiritualitatea, învățătura de credință, cultul, istoria și trăirea religioasă a Bisericii noastre.

Primul număr al CREDINȚEI s-a plămădit în biroul de arhitectură al Dlui Matei Paladi din Lausanne, care ne-a oferit benevol nu numai spațiul necesar, ci ne-a ajutat efectiv la numerizarea textelor, prelucrarea fotografiilor, corectura și machetarea revistei.

Pe parcurs Domnia sa a mai lucrat încă trei numere consecutiv (începând cu numărul de Crăciun 2006), atunci când revista s-a prezentat într-o nouă ediție.

De aceea, atât Dânsului cât și regretatului Șerban Mironescu din Geneva, Dlui Rareș Dianu din Lausanne - cu care am lucrat împreună primul număr al revistei, în aprilie 1995 - precum și tuturor celorlalți colaboratori care s-au adăugat în timp și ne-au ajutat pe parcursul acestor 25 ani, le mulțumim din inimă pentru sprijinul benevol acordat, și-L rugăm pe

Dumnezeu să le facă parte de protecția și binecuvântarea Sa.

Cui se adresează publicația CREDINȚA?

Celor mai mici, CREDINȚA încearcă să le aducă în dar, prin intermediul părinților, cadrul adecvat și noțiunile de bază necesare unei educații creștinești-românești, singura în măsură să asigure transmiterea și continuitatea extraordinarei noastre moșteniri spirituale.

Celor tineri, CREDINȚA dorește să le ofere posibilitatea de a păstra contactul cu limba română, cultura, tradițiile, spiritualitatea și credința creștină ortodoxă, în așa fel încât să cunoască și ei importanța contribuției a Bisericii și Neamului românesc la patrimoniul spiritual și cultural european. Cunoșcând valorile noastre sacre tinerii noștri nu trebuie să se rușineze nici cu originea lor română, nici cu credința lor creștină ortodoxă.

Adulților și celor vârstnici, CREDINȚA le iese în întâmpinare pentru a-i stimula și ajuta să se apropie mai mult de adevărata credință, de viața duhovnicească, de practica bisericească și de trăirea creștinească.

Celor singuri, celor bolnavi și imobilizați, celor care nu mai pot veni la biserică, dar au nevoie mai mult ca oricând de o susținere spirituală, de nădejde și de certitudinea că nu sunt abandonați de Dumnezeu, CREDINȚA încearcă să le răspundă cât mai eficient prin subiectele pe care le abordează.

Această categorie de creștini se bucură, mai mult ca oricare alta, să primească gratuit și să citească o publicație de credință și de spiritualitate creștină.

CREDINȚA nu dorește concurență, ci cooperare cu celelalte publicații românești (centrale și locale), care au obiective convergente cu ale ei.

CREDINȚA își dorește să fie un instrument de comunicare între toți creștinii ortodocși de origine română din această parte a Elveției. De aceea a evitat și evită atitudinile partinice și polemice, ca de altfel tot ceea ce depășește scopurile și tematica ei spiritual – cultural - tradițională.

În sfârșit, dar nu în cele din urmă, CREDINȚA își propune să facă cunoscut, celor interesați, potențialul ortodoxiei românești atât ca manifestare cât și ca problematică teologică contemporană, la acest început de veac și de mileniu, după un secol zbuciumat și căutător de orizonturi noi, bolnav de rupturi existențiale și în același timp flămând după unitate și comuniune autentică.

* * *

Evident, o aniversare oferă și prilejul unui bilanț pe care suntem chemați să-l facem împreună. O reală evaluare, însă, o puteți face numai dumneavoastră, cei cărora vă este adresată publicația și cei ce ne citiți. Vă rugăm să ne criticați, dar să o faceți cu îngăduință, pentru că suntem conștienți că „numai cine nu lucrează nu greșește”. Orice critică constructivă nu poate aduce decât îmbunătățirea acestei publicații.

Publicația CREDINȚA fiind a Dumneavoastră, a tuturor enoriașilor și simpatizanților Parohiilor din Geneva și Lausanne, fiecare sunteți chemat și așteptat să participați la alcătuirea ei (vă rugăm să vă manifestați disponibilitatea).

Mulțumim tuturor celor care ați participat la realizarea acestor 55 de numere, tuturor celor ce ne-ați criticat în mod constructiv, tuturor celor care ați contribuit la cheltuielile pe care o astfel de publicație le implică și, nu în ultimul rând, tuturor celor care o primiți și o citiți.

Fie ca Hristos Cel înviat să binecuvânteze și în viitor lucrarea noastră (atât cât s-o mai putea) și să o facă să rodească în dragoste prin viața dumneavoastră.

Redacția

Tineri din parohiile Geneva și Lausanne ajutând la expediția publicației Credința

ANIVERSĂRI (II)

25 DE ANI DE LA INAUGURAREA CAPELEI ORTODOXE ROMÂNEȘTI DIN LAUSANNE, DEDICATĂ "SFINȚILOR ROMÂNI ȘI ELVEȚIENI"

ISTORICUL PAROHIEI „TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI ȘI ELVEȚIENI”

Comunitatea ortodoxă română din Lausanne și cantonul de Vaud, care va sărbători anul viitor 40 de ani de activitate, din care 25 de ani în Capela "Sfinților Români", a fost creată în 1981, cu titulatura "Biserica Română Liberă" (B.R.L.), de către asociația "Comunitatea Românilor din Elvetia", cu sediul la Geneva, o asociație a Exilului românesc, din care făceau parte și refugiați politici stabiliți în Lausanne și cantonul de Vaud.

Prima slujbă a avut loc la Templul Saint-Jean de Cour, cu ocazia Aniversarii a 100 de ani de la urcarea pe tron a Regelui Carol I, slujba la care M.L. Regele Mihai însoțit de Regina Ana și de Regina mamă Elena au ieșit pentru prima dată în mijlocul refugiaților români. Această primă slujbă a marcat începutul unei activități de cult pentru românii ortodocși din Lausanne și cantonul de Vaud.

Din 1992, după eliberarea Bisericii Ortodoxe Române de controlul regimului ateist-comunist, "Biserica Română Liberă", atât la Geneva cât și la Lausanne, s-a reorganizat pe baze canonice, prin aducerea din țară a unui preot permanent pentru ambele parohii. Așa s-a format "**Biserica ortodoxă română din Lausanne și cantonul de Vaud, Parohia Tuturor Sfinților Români**", care se află, de atunci, în relație canonică, spirituală, dogmatică și liturgică cu Biserica Mamă, reprezentată în teritoriu de Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și

Meridionale, cu sediul la Paris.

Istoria parohiei ortodoxe române din Lausanne (1981 – 2020), care este aceeași cu istoria comunității românești din Lausanne și cantonul de Vaud, se împarte în trei perioade, fiecare dintre ele fiind caracterizată de acțiuni specifice, care i-au marcat existența.

Prima perioadă: 1981 – 1992

se caracterizează prin înființarea acestei prime comunități ortodoxe românești la Lausanne, în cadrul "Bisericii Române Libere" (B.R.L.), care își propunea desfășurarea unei activități de cult pentru refugiații români din acest canton. Slujbele religioase se țineu, cel puțin o dată pe lună, în capela de la subsolul Templului Saint-Jean de Cour din Lausanne și erau oficiate de preoți itineranți (pr. Dumitru Popa venea de la Freiburg, pr. Mircea Domitriu de la Paris, pr. Gh. Ursache de la Geneva).

Înființarea unei Biserici Române Libere pentru Exilul românesc la Lausanne a atras după sine înființarea altor două parohii românești în acest oraș, care au funcționat în paralel (și oarecum în opoziție cu B.R.L.): parohia Sfinții Trei Ierarhi și parohia Sfântul Gheorghe, slujite de preoți care se deplasau o dată sau de două ori pe lună de la Geneva.

A doua perioadă : 1992 – 1995

se caracterizează prin transformarea B.R.L. din Lausanne într-o parohie autonomă și independentă

de orice altă asociație, reorganizată pe baze canonice, ale cărei

statute au fost recunoscute de Patriarhia Română în 1993, cu un preot permanent chemat din țară, în persoana pr. Adrian Diaconu, recomandat de pr. prof. Constantin Galeriu.

Alegerea hramului parohiei

Parohia nou reorganizată a fost dedicată "Sfinților Români și Elvețieni" deoarece în anul 1992 Sfântul Sinod al B.O.R. a hotărât ca cea de-a doua duminică după Rusalii, să fie consacrată Sfinților Neamului Românesc.

Parohia Exilului românesc de la Lausanne, recent trecută sub omoforul Bisericii Mame, a fost cea dintâi parohie din Patriarhia Română care și-a ales ca patroni spirituali pe Sfinții Neamului Românesc, serbându-și hramul în *Duminica Sfinților Români*.

Preotul paroh, ajutat de Consiliul parohial, s-a preocupat intens și a **obținut un nou locaș de cult**, care a fost amenajat conform tradiției ortodoxe la subsolul templului Montriond din Lausanne.

În decembrie 1994 Ips. Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei (în prezent Patriarhul B.O.R.), aflat într-o delegație la Conferința Bisericilor Europene – Geneva, însoțit de Ips. Serafim, Mitropolitul Germaniei, al Europei Centrale și de Nord (și locum tenens al Arhiepiscopului pentru Europa Occidentală), au participat la Templul Montriond din Lausanne, la invitația pr. paroh A.Di-

aconu și a Consiliului parohial, la întrunirea special organizată cu pastorii Parohiei evanghelice-reformate de aici, în vederea **amenajării spațiilor de la subsolul templului Montriond într-o capelă ortodoxă**, pentru nevoile spirituale și liturgice ale credincioșilor români din Lausanne.

La această întrunire s-a discutat și despre ceea ce urma să cuprindă contractul de utilizare a spațiilor disponibile pentru comunitatea ortodoxă română din cantonul Vaud. În același timp, cei doi înalți ierarhi **au binecuvântat** și începerea lucrărilor de amenajare a noului locaș de cult de la Montriond.

În 1995 când Capela ortodoxă din Lausanne a fost inaugurată, în prezența ML Regele Mihai și Regina Ana, aceasta a devenit **„Capela ortodoxă a Tuturor Sfinților Români și Elvețieni”**.

Menționăm că, urmare reorganizării pe baze canonice a BRL în Parohia „Tuturor Sfinților Români și Elvețieni” din Lausanne și, mai ales, după amenajarea noii capele românești cu același hram, celelate două parohii românești amintite mai sus, care funcționau în paralel, s-au auto-desființat (una în 1994 și celaltă în 1995).

A treia perioadă : 1995 – 2020

se caracterizează prin amenajarea și decorarea cu un iconostas și cu picturi murale a Capelei „Sfinților Români”, dar și prin organizarea unei vieți pastorale complete și a unei activități liturgice continue.

Picturile au fost realizate de **maestrul Ion Ipser** în cadrul Școlii de Decoruri de Teatru din Geneva, condusă de **maestrul Spiridon Ganea**, cu sprijinul financiar al **Dnei Ioana Muntzer** din Geneva, și au fost dedicate

Coroanei Române (regele Mihai și regina Ana și-au dat acceptul prin semnăturile lor pe prima pagină a Sf. Evanghelii). **Capela „Sfinților Români”** inaugurată în prezența Familiei Regale în 17 iunie 1995, **a fost târnosită** cu un an mai târziu, **în data de 16 iunie 1996**, de către II.PP .SS. Mitropoliți Serafim al Germaniei, al Europei Centrale și de Nord și Damaskinos al Elveției.

Reorganizarea parohiei pe baze canonice, amenajarea sfântului locaș și sfințirea lui după rânduiala Bisericii Ortodoxe și - nu în cele din urmă – prezența unui preot paroh permanent (cu zece ani de experiență pastorală în țară), au făcut ca activitățile catehetice, liturgice, pastorale, social-caritative, diaconale, culturale și ecumenice ale parohiei să sporească, direct proporțional cu numărul tot mai mare de credincioși prezenți la sfintele slujbe.

În ultimii douăzeci de ani numărul enoriașilor a crescut considerabil și din acest motiv spațiile destinate comunității românești la subsolul Templului Montriond din Lausanne au devenit neîncăpătoare. În plus, într-o comunitate este nevoie să se organizeze și o serie de alte activități care au nevoie de spațiu

De aceea, preocuparea majoră actuală a Parohiei ortodoxe române din Lausanne și cantonul de Vaud este de a amenaja sau de a construi un nou locaș de cult, precum și un centru sociocultural pentru nevoile românilor stabiliți în acest canton.

Începând cu toamna acestui an (2020) avem promisiunea Municipality din Lausanne, și a consiliul Parohiei evanghelice-reformate Saint-Jean, că vom începe oficiile ortodoxe în

anumite duminici și sărbători în Templul Montriond, chiar deasupra Capelei ortodoxe române. În acest fel, când se va oficia sus în templu, capela noastră de jos va servi pentru activitățile catehetice cu copii. În acest demers parohia din Lausanne a fost ajutată și de prezența ES. Dl Vlad Vasilu, Ambasadorul României în Elveția, căruia îi mulțumim !

Mulțumim Ips. Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif, al Europei Occidentale și Meridionale, pentru totă purtarea de grijă, în ceea ce ne privește, pentru vizitele sale pastorale regulate și pentru toate rugăciunile și binecuvântările acordate în timpul celor 22 de ani de rodnică arhipăstorie.

Pentru românii din Lausanne și cantonul de Vaud, parohia „Tuturor Sfinților Români și Elvețieni” este mărturia vie a credinței ortodoxe strămoșești și a încrederei în lucrarea Duhului Sfânt, care a permis poporului român să depășească numeroasele vicisitudini ale istoriei sale.

Capela ortodoxă română din Lausanne s-a creat aici, în pământ elvețian, numai cu voia Tatălui, cu lucrarea Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh, ca să poată păstra vie, departe de țară, flacăra credinței, a spiritualității și a tradițiilor neamului românesc, fără de care ne-am dilua în țesutul multicultural și pluriconfesional al acestei minunate țări.

Dumnezeu să binecuvânteze Parohia „Tuturor Sfinților Români și Elvețieni” din Lausanne și din cantonul de Vaud, pe ctitorii și binefăcătorii ei, pe membrii Consiliului parohial, din toate mandatele, pe colaboratorii și pe toți enoriașii ei!

ÎNTRU MULȚI ANI !

25 DE ANI (1995 – 2020)

Anul acesta se împlinesc **25 de ani de la punerea pietrei fundamentale a bisericii de lemn de la Chêne-Bourg**. Cele două asociații ale Exilului românesc, Comunitatea Românilor din Elveția și Parohia Sfântul Ioan Botezătorul din Geneva, prin reprezentanții lor, Dna Ioana Mirabaud, președinta comitetului CRE, și Părintele paroh Adrian Diconu, ajutați de comitetul CRE și de consiliul parohial, au organizat *ceremonia religioasă a punerii pietrei fundamentale a bisericii de lemn în 29 iunie 1995*. Slujba a fost oficiată de un sobor de ierarhi și preoți ortodocși.

În același an parohia a organizat și alte slujbe de mulțumire și de binecuvântare pe locul noii biserici, cu prilejul diverselor etape ale construcției, slujbe care au

culminat cu *ceremonia de inaugurare (sfințirea mică) a acestui locaș de închinare la praznicul Nașterii Domnului - 25 decembrie 1995* – oficiată de sobor de preoți români în prezența Familiei Regale Române și a reprezentanților Statului Român în Elveția.

Iată câteva imagini din arhiva parohiei de la aceste slujbe organizate în cursul anului 1995.

Dumnezeu să-i odihnească în pace pe ctitorii, donatorii și binefăcătorii acestui locaș, care nu mai sunt printre noi și pentru care ridicarea acestei biserici a însemnat o smerită ofrandă adusă lui Dumnezeu și Neamului nostru de către Exilul românesc din această parte a Europei. pr. A.D.

CHEMAREA ORTODOXIEI

Mărturia care urmează aparține unui om cu un suflet extraordinar de bun, gata să ajute pe oricine, oricând și în orice nevoi. Un om sincer, curat, smerit și neviclean, așa cum îi place lui Dumnezeu.

Dacă mi s-ar cere să-l caracterizez pe Stéphane într-o singură și scurtă propoziție, în calitate de părinte duhovnic al lui, aş rosti fără ezitare aceleași cuvinte pe care Mântuitorul le-a rostit atunci când Flip, ucenicul Său, i l-a prezentat pe Natanel : „Iată cu adevărat israelit în care nu este vicleșug”(Ioan 1, 47).

p. A.D.

CUM AM DEVENIT EU ORTODOX

Mă numesc Stéphane Boucher și sunt născut la Geneva în 1968 dintr-o familie franceză (așa se explică dubla

mea naționalitate franco-elvețiană). Părinții mei, care s-au stabilit la Geneva încă din 1962, sunt de confesiune catolică și, slavă Domnului, nu sunt creștini doar cu numele, ci sunt practicanți frecvenți ai bisericii, în special tata. Din anii '90 eu locuiesc în cantonul de Vaud, iar în 1994 m-am căsătorit cu o româncă de confesiune ortodoxă. Am avut o căsnicie din care au rezultat doi copii, Sînziana și Bogdan.

Sunt de profesie inginer în aparatură medicală, lucrez la Tolochenaz (lângă Morges) iar relația mea cu biserica a fost pentru o lungă perioadă de timp una ocazională. Nici nu am practicat cultul bisericii, dar nici nu am negat vreodată prezența și lucrarea lui Dumnezeu în viața oamenilor și a lumii.

Drumul meu către Ortodoxie a început în anul 1990, când am ajuns pentru prima dată în România, însoțit de tatăl meu, cu ajutoare umanitare prin acțiunile de înfrățire dintre diverse localități, de aici și de-acolo, desfășurate de asociația „Operation des Villages Rou-

mains” (OVR - Elveția). De atunci am considerat România - și o consider încă - „țara mea de suflet”.

Am fost plăcut impresionat nu numai pentru felul în care am fost primit acolo, dar și pentru credința, cultura creștină și spiritualitatea de două mii de ani ortodoxă a acestui popor. Peste tot unde mergeam simțeam aceeași căldură și deschidere sufletească, dar și o ospitalitate aparte în fiecare familie.

Revenind singur în România am avut ocazia să vizitez mănăstirile de pe Valea Oltului și apoi pe cele din Moldova și Bucovina. Am rămas profund impresionat de autenticitatea tradițiilor creștine păstrate în popor de-a lungul veacurilor, de sfințenia locurilor, și chiar de aspectul exterior și interior al mănăstirilor, diferit de ceea ce eu știam din confesiunea mea catolică. Ca și “turist” (pentru că nu mă puteam considera încă un pelerin) intram, vizitam și plecam. Nu vedeam decât partea exterioară a acestor locuri pline de închinători, dar chiar și așa plecam cu o amintire foarte frumoasă care mă făcea să revin de fiecare dată cu o mare bucurie și cu un real interes.

Așa a început să lucreze mai profund în subconstientul meu dorința de a cunoaște spiritualitatea românească și de aceea am simțit nevoia să mă întorc în România în fiecare an.

Ca să înțeleg mai bine am început să învăț limba română, motivat fiind și de faptul că fosta mea soție este de origine română, și eu eram cel care insistam să vorbim în casă românește în special pentru copii, dar și pentru mine.

În timpul căsniciei noastre eu veneam la Capela ortodoxă românească din Lausanne doar la marile sărbători creștine. După divorțul de fosta mea soție am continuat să vin la biserică singur. Nu stăteam mult, dar simțeam nevoia să intru și să mă reculeg puțin în acest sfânt locaș. O făceam în mod discret ... doar pentru sufletul meu.

De altfel, chemarea către Ortodoxie mi-a venit tot în mod discret și ea a durat câțiva ani de zile, devenind din ce în ce mai intensă mai ales în perioada divorțului.

În căutarea mea de a mă regăsi pe mine însumi, dar și pe Dumnezeu, m-a ajutat mult și intimitatea Caplei ortodoxe românești din Lausanne, prin discreția și frumusețea ei aparte. „C'est un bijou de l'orthodoxie vaudoise” ascuns în adânc, tocmai pentru că este prețios, iar când cobori în incinta lui îți dai seama că - în realitate - urci către Dumnezeu, către înălțimea întâlnirii cu El, în intimitatea rugăciunii și în contemplație.

În Capela românească din Lausanne, dedicată ”Tuturor Sfinților Români și Elvețieni”, chiar dacă nu e slujbă nu ai cum să nu te

întâlnești cu Dumnezeu, cu Măica Domnului și cu Sfinții care te privesc atât de aproape încât poți să-i atingi și să stai chiar de vorbă cu ei „direct și personal”.

Aici Împărăția lui Dumnezeu se face accesibilă în mod sensibil fiecărui credincios dornic și pregătit să o cunoască. Chiar și inconvenientul tavanului acestei capele, care este mai jos decât în orice altă biserică, îmi arată că lumea îngerească din înaltul cerului s-a coborât special pentru noi, cei prezenți în acest spațiu consacrat, smerindu-se pe sine spre a se face comunicabilă și accesibilă fiecăruia.

Este clar că avem de-aface aici cu o tainică prezență a unei alte lumi - decât aceea de deasupra scării de acces - o lume care se completează prin prezența, tainică și ea, a Părintelui, în jurul căruia s-a organizat această capelă și întreaga parohie, în urmă cu 25 de ani. Prezența și lucrarea sa armonizează perfect cu frumusețea, simplitatea și bună cuviința acestui sfânt locaș.

Acesta este motivul pentru care, după câțiva ani de căutare și așteptare, cu voia lui Dumnezeu, cu luminarea Duhului Sfânt și cu sfatul duhovnicesc al Părintelui Adrian, am decis să fac pasul în Ortodoxie și să primesc sfintele taine în incinta acestei biserițe în care încap „Toți Sfinții Români și Elvețieni” cunoscuți și necunoscuți de aproape două milenii.

A fost o hotărâre care a necesitat mult timp și a fost greu de luat, în raport cu credința și educația creștinească în care am fost educat, părinții mei fiind, așa cum am amintit, foarte prezenți în Biserica catolică, dar am primit-o nu ca pe o renegare a credinței în care ei

m-au născut, m-au botezat și m-au crescut, ci ca pe o completare a orizontului meu spiritual. Mi-am dorit această aprofundare a verticalității trăirii creștine, specifică Ortodoxiei, care implică cunoașterea lui Dumnezeu prin cunoașterea de sine, prin introspecție și descoperirea lumii interioare a omului, prin rugăciunea duhovnicească și prin iubirea smerită și jерfelnică a aproapei!

În felul acesta mi-am îndeplinit o dorință mai veche și, în același timp, o nevoie firească a sufletului meu. Ea nu a apărut spontan, ci, așa cum am menționat deja, s-a cultivat în timp, în ani de zile, începând cu dorința de a intra în bisericile ortodoxe pentru a-mi regăsi mai ușor liniștea și pacea de care aveam nevoie.

Ortodoxia mi-a răspuns la multe întrebări, m-a împăcat cu mine însumi, și mai ales cu problema morții (a trupului neînsufletit) de care îmi era întodeauna frică, pentru că o priveam în duhul acestei lumi ca pe o trecere în neființă și nu ca pe o continuitate, o trecere pascală către o etapă superioară a vieții, ca pe o plinire a planului lui Dumnezeu pentru viața fiecăruia dintre noi.

În afară de răspunsul la multe probleme existențiale, Ortodoxia are și marele dar al cultivării respectului și al dragostei sfinte față de cei dragi (mai ales față de părinți și de copii, dar și de cei adormiți), fără de care omul, și mai ales creștinul,

nu s-ar poate bucura pe deplin de frumusețea acestei vieți.

Mulțumesc Părintelui Adrian, care m-a ajutat în acest demers, m-a îndrumat duhovnicește și m-a primit cu bucurie printre enoriașii ortodocși de origine română ai acestei comunități, dar și credincioșilor care m-au primit fără nici-o rețență (ca pe unul de-al lor), ca și cum aș fi fost dintotdeauna român și ortodox.

Astăzi, în Duminica Rusaliilor, am participat pentru prima dată la slujba oficiată de Părintele nostru în biserica din Geneva, la Grand-Lancy, domiciliul meu fiind undeva la jumătatea distanței dintre Geneva și Lausanne, și vă mărturisesc că și aici m-am simțit foarte bine, am fost foarte bine primit de credincioșii parohiei, o dovadă în plus că acolo unde este o comunitate de credință românească și ortodoxă eu mă simt deja acasă !

Dumnezeu să ne ajute pe toți să păstrăm unitatea și comuniunea noastră în duhului liturgic al Bisericii și să înțelegem că Ortodoxiei nu-i lipsește nimic decât să fie trăită conștiincios. Doamne ajută!

Stéphane Boucher
Vich, le 7 juin 2020

Stéphane Boucher la slujba primirii sale în Biserica Ortodoxă, Capela „Sfinților Români și Elvețieni” Lausanne, 24.02.2019

ORTHODOXIE SUISSE

LES SAINTS ORTHODOXES DE LA TERRE D'HELVETIE

Le deuxième dimanche après la Pentecôte étant consacré à la commémoration des saints nationaux, notre paroisse orthodoxe roumaine de Lausanne a été dédiée depuis 25 ans, comme nous l'avons déjà évoqué, à «Tous les Saints Roumains et Suisses», que nous célébrons ce deuxième dimanche après la Pentecôte.

Pour avoir un aperçu de la vie des Saints Suisses nous vous présentons ici un petit livre signé par Claude Lopez-Ginisty, paru aux Editions des Syrtes en 2018, qui nous fait découvrir les «Vies des Saints Orthodoxes de la terre d'Helvétie», un livre que nous vous recommandons vivement.

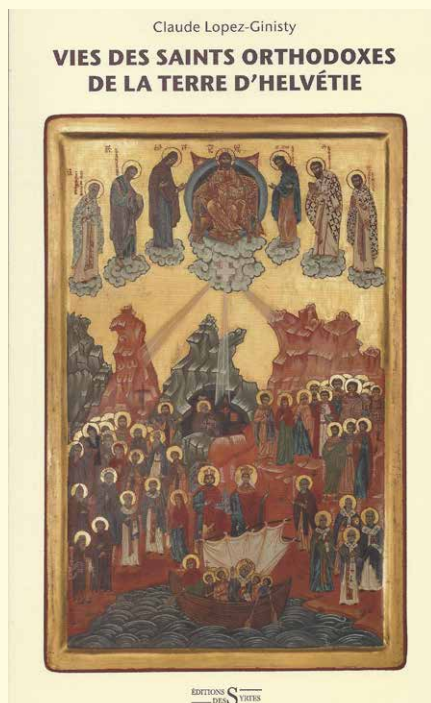
Ce petit livre s'ajoute au livre du Père Alexandru NAN (l'ancien prêtre recteur de la paroisse orthodoxe roumaine de St-Gallen et Coire, actuellement prêtre à la paroisse de Munich), intitulé « Sur les traces des Saints Orthodoxes de l'Occident » paru aux Editions Renasterea, Cluj-Napoca (Roumanie) 2017.

Il pourrait paraître incongru qu'un Orthodoxe s'attache à faire connaître les saints occidentaux des dix premiers siècles. Or, ces saints appartiennent à l'Eglise orthodoxe, tout autant que les saints d'Orient. En effet, ils partagent la même foi, la même vie spirituelle et nous indiquent de la même façon la voie vers le salut.

C'est pour cette raison que les Orthodoxes ayant fui leurs pays après les tragiques événements de la révolution russe, qui a touché par la suite toute l'Europe d'Est, ont fait revivre le culte de ces saints, oubliés en Occident et encore inconnus en Orient.

Celui qui, le premier, fit „revivre” cette vénération fut un saint orthodoxe contemporain, le célèbre archevêque Jean (Maximovitch, +1966), qui fut successivement archevêque de Changhai, d'Europe occidentale, et d'Amérique orientale de l'Eglise russe hors-frontières. Sous son influence, celle-ci fut la première à incorporer dans son sanctoral les saints orthodoxes occidentaux.

Dans une assemblée de ses évêques en Europe Occidentale présidée par l'Archevêque Jean (futur saint Jean de Changhai et de San Francisco), et tenue le 16 et le 17 septembre 1952 à Genève, elle établit une liste des saints orthodoxes locaux qui

devaient être célébrés par l'Eglise. Parmi eux se trouvaient déjà des saints de la terre d'Helvétie : saint Colomban, saint Gall, saint Fridolin, et sainte Clotilde.

Ensuite, avec la bénédiction de Monseigneur Antony, archevêque de Genève et d'Europe Occidentale, le Père Pierre Cantacuzène - prêtre de la paroisse Lausanne-Vevy (devenu l'évêque Ambroise) - poursuivit l'œuvre de saint Jean...

Partout où les orthodoxes (*surtout les Russes et les Grecs*) vécurent, aux siècles passés ou en exil (*pour les Russes, les Roumains et autres*), ils aménagèrent ou construisirent des lieux de culte orthodoxe. Car

l'Eglise, jonction entre le Ciel des saints et la terre des vivants est un refuge important. Invisiblement, les croyants du temps présent et ceux du Royaume - les saints -, s'y rejoignent en Dieu.

Apparemment différents, ils brûlent intérieurement de ce même Amour, et leurs vies se ressemblent parfois: saint Séraphim de Sarov, au XIX-esiècle, lorsqu'il prie, a un visage qui s'illumine comme un soleil. Saint Achise, abbé du monastère d'Agaune, au VIe siècle présentait le même miracle de Lumière quand il priait. Saint Gall passait des nuits entières en prière et nourrissait sans crainte un ours, comme le saint ermite russe déjà cité.

C'est pourquoi l'Eglise orthodoxe ayant incorporé dans son sanctoral les saints helvètes antérieurs au schisme, leur a dédié un office liturgique et une fête annuelle, le deuxième dimanche après la Pentecôte, pour qu'ils veillent sans cesse sur nous en présence du Christ.

Que tous les saints de la terre d'Helvétie intercèdent pour nous auprès du Christ Dieu ! »

(Passages du livre de Claude Lopez-Ginisty).

Pour le commander :

marie.malinine@syrtes.ch ou au +41 22 318 80 74.

Bénis sois-Tu, ô Christ notre Dieu, Toi Qui fis descendre sur Tes apôtres le Saint Esprit, transformant par Ta sagesse de simples pêcheurs en pêcheurs d'hommes dont les filets prendront le monde entier. Seigneur Ami des hommes, gloire à Toi !
(Tropaire de la Pentecôte)

*Icône de la Pentecôte (panneau sur le mur, peint par Ion Ipser, 1995),
Chapelle orthodoxe de „Tous les Saints Roumains et Suisses”, Lausanne*